

BOGOLJUB

1932

OKTOBER

Koledar Apostolstva molitve za oktober 1932.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Čuvanje dobrega imena bližnjega.

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Papeška družba sv. Petra Klaverja.

Mesečni zavetnik: Rožnenska M. B. (7.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1	Sobota	Remigij škof	Uničenje brezbožnosti	Ljublj. Lazaristi	Laško
2	Nedelja	20. pob. Angeli v.	Naša mladina	Dovje	Loka
3	Poned.	Terezija Det. Jez.	Pol svetega delinstva	Tomišelj	Dol
4	Torek	Francišek As. sp.	Francišškanski redovi	Kamnik	Sv. Rupert Laš.
5	Sreda	Placid in tov. m.	Možje in fantje	Gor. Logatec	Sv. Jedert
6	Četrtek	Bruno opat	Naši kartuzijani	Ambrus	Razbor
7	Petek	Rožnenska M. B.	Posvetitev družin Srcu J.	Bloke	Trbovlje
8	Sobota	Brigita vdova	Žene in dekleta	Rovte	"
9	Nedelja	21. pob. Dion. š. m.	Mlačne družine	Polom	Sv. Miklavž Laš.
10	Poned.	Franč. Borgia sp.	Dijaki in visokošolci	Šmihel Žuž.	Sv. Marjeta
11	Torek	German š. m.	Zadeve naših škofov	Erzelj	Sv. Lenart Laš.
12	Sreda	Maksimilijan š. m.	Pokorščina sv. Cerkvi	Sv. Gora	Širje
13	Četrtek	Edvard kralj	Švoboda vesti	Rob	Jurklošter
14	Petek	Kalist p. m.	Širjenje dobrega imena	Prežganje	Sv. Jurij P.
15	Sobota	Terezija devica	Dvig duhovnega življenja	Lom	Videm
16	Nedelja	22. pob. Hedv. vd.	Verska poglobitev	Bohinjska Bela	Brežice
17	Poned.	Marjeta Alakok d.	Srcu Jez. posv. družine	Podkraj	Mur. Sobota
18	Torek	Luka evangelist	Poslušanje besede božje	Horjul	Brežice franč.
19	Sreda	Peter Alkant. sp.	Zaprte duhovne vaje	Golo	Cankova
20	Četrtek	Janez Kancij sp.	Duh samozataje	Zagorje Kras	Brežice bol. k.
21	Petek	Uršula d. m.	Uršulinke, njih zavodi	Ljublj. uršulin.	Gor. Lendava
22	Sobota	Kordula d. m.	Redovniki in njih poklici	Budanje	Rajhenburg
23	Nedelja	23. pob. Jan. Kap.	Pogostno sv. obhajilo	Šmihel Koš.	"
24	Poned.	Rafael nadangel	Naši izseljenci	Dol	" trap.
25	Torek	Krizant in Dar. m.	Odprava pijančevanj	Spodnji Brnik	" "
26	Sreda	Evarist p. m.	Dušni pastirji	Trnovo Kras	Sevnica
27	Četrtek	Sabina m.	Stiske sedanjega časa	Ig	Gor. Petrovci
28	Petek	Simon in Juda ap.	Bogoslovci. Duh. naraščaj	Črnuče	Pišce
29	Sobota	Narcis škof	Slomškov proces	Rudnik	Kančevci
30	Nedelja	24. pob. Krist. Kr.	Katoliška akcija pri nas	Malenja vas	Bizeljsko
31	Poned.	† Volbenk škof	Priporoč. zadeve. Umrli.	Radovljica	Dobova

PROŠNJE IN ZAHVALE:

Mar. družbenka se priporoča sv. Antonu P., sv. Tereziji, sv. Ceciliji in škofu Slomšku za premagovanje skušnjav. — Neka oseba priporoča presv. Srcu J. svoje brate z družinami in sosedo, za pravo spoznanje in spreobrnjenje. — (Odg.: Cerkvene molitve se ne smejo svojevoljno nič spreminjati. — Marije ne molimo, marveč jo za Bogom najbolj častimo.) — Priporoča se K. C. Č. presv. Srcu J. in M., sv. Martinu, sv. Francišku, sv. Antonu, sv. Mali Svetki za speobrnjenje dveh oseb in za mir v družini. — Mar dr. se priporoča presv. Srcu J. za dve milosti.

A. A. Š. se zahv. presv. Srcu J., Materi božji in Sv. Tereziji Det. J. za zdravje. — B. Ž. se zahv. sv. Antonu in Sv. Dubu za pomoč in večkratno uslišanje; sv. Antonu za pomoč pri živini. — M. P. St. se zahv. sv. Jožefu za uslišanje po opravljeni devetdnevni; Lurški Mariji in sv. Jožefu za ozdravljenje roke. — Alojzija Orešek se zahv. škofu Baragu, kateremu na čast je opravila 9 dnevnic in zadobila po hudi bolezni zopet zdravje.

Zlato... Med največje bogataše je spadal švedski inženjer Ivar Kreuger, ki si je bil nagromadil toliko premoženja, da je posojal celo raznim državam znatne vsote. Ker pa nekatere države niso bile več v stanju, da bi pravočasno oddajale obresti in odplačila, je nastopila gospodarska kriza tudi za podjetja bogataša Kreugerja. Iskal je posojila, prodajal deleže, ki je njih vrednost jela padati... Zadrege je naraščala. In mož, ki bi si bil že lahko tako ali tako pomagal, — mož, ki ni imel ne žene, ne družine, ne vere, ne Boga — si je 15. marca s kroglo končal svoje življenje, star 52 let. Njegovo načelo je bilo: Denar, denar, denar... Kaj ima zdaj od tega? Denar je mnogo, pa vendar tako zelo malo!

V vsako hišo „Bogoljuba“

OKTOBER

XXX. LETNIK

1932

Glasnica božje ljubezni

Dne 17. oktobra gredo naše pobožne misli v francosko mestece Paray (Paré)-le-Monial, ležeče severozapadno od Lyona. Postalno je mednarodna božja pot in velike množice vernikov hodijo v ubožni samostan Obiskanja Marijinega, v katerem je Gospod sredi dobe mrkega janzenizma razodel svoje Srce skromni redovnici Marjeti Alacoque (Alakók) in ji naročil, naj širi njegovo češčenje. Častit hodijo zemske ostanke te srečne svetnice, ki počivajo v dragoceni krsti pri glavnem oltarju.

Kako je postala glasnica Jezusovega Srca in njegove ljubezni?

I.

Rodila se je 22. julija l. 1647 v vasi Lhautecour (Lotkúr) blizu Paray-le-Moniala iz nižje uradniške družine. V zgodnji mladosti je pokazala sadove skrbne vzgoje: plemenito mišljenje, dovetno in blago srce ter čudovito moč volje. Vzljubila je samoto, v kateri je rada molila rožni venec. »Brž ko sem se zavedela, je pokazal Jezus moji duši ostudnost grehov in mi je vtisnil toliko grozo pred njimi, da mi je bila vsaka najmanjša napaka neznosna muka,« je pozneje zapisala.

V osmem letu ji je umrl oče, in mati jo je dala h klarisinjam v vzgojo. Ob prvem sv. obhajilu ji je duša kar gorela od ljubezni do Jezusa. Mlado gojenko so vsi radi imeli, ker je bila ljubezniva in prikupljiva. Čimdalje bolj pa se je jela kazati in uveljavljati njena vesela narava, ki bi jo bila najbrž zapeljala v lahkotnost, da ni Bog posegel vmes. Kako pa Bog v takih slučajih po navadi in najbolj uspešno pomaga? Križe pošlje. Marjeta je tako resno obolela, da so jo morali vzeti iz zavoda, in cela 4 leta se ji bolezen ni hotela zbolj-

šati. Vse telo ji je bilo že izčrpano. Ko se je pa zaobljubila Mariji, je nenadoma ozdravela. Toda tudi po bolezni svet ni izgubil mika za njeno dovetno in hrepenčo dušo: začela se je lišpati in sama sebi ugajati. Iznova jo je Gospod obiskal z bridkostmi. Kmalu se je tako vdala vodstvu božje previdnosti, da je sredi težav ponavljala besede: »O moj Odrašenik, če bi ti ne bil hotel, bi se to ne bilo zgodilo. Zahvaljujem se ti za vse, kar mi pošlješ.« Začelo jo je tretje spoznanje, kako nezvesta je bila Bogu. Vgljabljala se je v življenje svetnikov in si iskala smernic za duhovno življenje. Delila je svoje boljše jedi ubožcem ter jim hodila na dom streč. Zbirala je zapuščene otroke v družinsko sobo in jih učila vere in lepega življenja. Tako je njena ljubezen do Boga, katero so ji bili prižgali starši, pa jo je skušal svet v zvezi z njeno živo naravo pogasiti, v križih in bridkostih tem močnejše zaplamtela. Pa še ena borba jo je čakala.

Že kot deklici je bil stopil samostanski poklic pred dušo. Zdaj ga pa ni hotela slušati, ker je bila preveč navezana na mater in so se tudi snubci začeli oglašati. Rada bi bila ustregla Bogu in svetu. Tako se je vdala zunanjim pokorilom, da se je bilo zopet bati za njeno zdravje. Toda Jezus ni zahteval njenih telesnih žrtev, marveč je hotel imeti njeno dušo, njeno srce. Ko ji je domišljija pretiravala redovniške dolžnosti in težave in ji slikala v kričečih barvah sramoto, če ne bo sposobna za samostan in bo morala iti venkaj, je Jezus govoril njeni duši: »Vedi, da te bom za vselej zapustil, ako mi napraviš to sramoto, da ne greš za menoj. Če mi boš pa zvesta, te ne bom nikdar zapustil in se ti bom dal spoznati.« Že se je bila odločila, da gre v samostan, kar ji zbolji mati in

odločno zahteva, da ostane zaradi nje doma. Pobožen duhovnik pa pouči mater, da napak ravna, in zdaj tudi mati privoli. V spremstvu brata se Marjeta odpravi v samostan Marijinega Obiskanja v bližnji Paray-le-Monial, katerega je bila pred dobri 40 leti ustanovila sv. Franciška Šantalska ob vodstvu sv. Franciška Saleškega. Ko je stopila v njegove prostore, ji je Jezus dejal: »Tu te hočem imeti.«

II.

V samostanu je dobila še novo ime Marija. Jezus jo je kmalu začel pripravljati za njeno bodočo nalogo. Z neizprosno strogotostjo je bdel nad slehernim utripom njenega srca in ji veleva odstraniti vse, kar se ni naravnost nanašalo nanj. Njene slabosti je rad prenašal, ne pa nezvestobe. Ker je vedela, da mora kot Jezusova nevesta ljubiti poniževanje in trpljenje, se ji je zdel izgubljen vsak trenutek, ko ni na duši ali telesu nič trpela.

Jezus je bil pa tudi velikodušen do svoje zveste služabnice. Pošiljal ji je vedno večje in izredne milosti. Od prvega dneva noviciata je na poseben način čutila božjo pričujočnost in je bila skoraj neprestano zamaknjena. To moramo pri vsem njenem življenjepisu imeti jasno pred očmi, sicer bi ga ne razumeli. Toliko spoštovanje je imela pred povsod pričujočim Bogom, da je nehote takoj zdrknila na kolena, ko je bila sama, in sicer tudi če je pisala, čitala ali telesno delala. Srce jo je neprestano klicalo k molitvi: včasih je premolila 7 do 12 ur dnevno. Sploh ni mogla skoraj na nič drugega misliti ko na Boga, zato ji je delo vzlic najboljši volji le slabo šlo izpod rok. »Čutila sem, da mi Bog docela napolnjuje srce,« je pozneje vsa srečna priznala.

Tu pa tam se je je lotevala tudi malodušnost in takrat jo je nebeški Ženin takole bodril: »Priznaj vendar, da sama ne moreš ničesar brez mene! Jaz ne bom pustil, da bi ti zmanjkalo moči, če boš svojo ničevost in slabotnost vedno potapljala v mojo moč.«

Ali niso te besede tako zelo tolažilne tudi za nas?

Ob prav majhnih malenkostih jo je opominjal, kako vseč so mu tudi majhne žrtve in samopremažovanja, n. pr. ko je hotela na eno izmed tovarišic preveč navzati svoje srce ali ko se ji je pri obedu upirala kakšna jed itd.

Pri duhovnih vajah je z lastno krvjo napisala sklep: »Sveta Marija Marjeta je popolnoma umrla svetu. Vse za Boga in nič zase!«

Napravila je slovesne obljube vednega ubožstva, devištva in pokorščine. Med sv. opravilom je ležala v mrtvaški rakvi, pokrita z mrliškim prtom v znak, da je sebi in svetu odmrila.

V svojem redovniškem življenju je opravljala vse samostanske službe razen vratarice in prednice. Bila je nadarjena in spretna, njeno neprestano združenje z Bogom jo je pa še vedno motilo pri delu in je hotela ostati skromna, prezirana in nepoznana. Sv. Francišek, ustanovitelj reda Obiskanja Marijinega, jo je v prikazni opominjal na manjše napake, katerih še vedno ni mogla biti prosta, kakor n. pr. na pomanjkanje ljubezni do bližnjega ali na pomanjkanje.

Prednica je slutila, da hiti s Marija Marjeta po izrednem potu za popolnostjo. Zaukazala ji je, naj sproti opisuje svoje notranje življenje. Svetnica je skraj občutila silen odpor, vendar je slušala. Tako poznamo iz prvega vira njeno notranje življenje.

Gospod ji je začel pošiljati globoko žalost nad grehi, trpela je od sočutja z Njim. Nekoč se ji je prikazal s prebodeno stranjo, ki je pred redovnico zijala kot velikanski prepad ljubezni. S tem jo je neprestano pripravljaj na veliko razodetje, namenjeno ne več njej sami, marveč vsemu človeštvu.

III.

Na praznik apostola sv. Janeza l. 1673 je sv. Marjeta Alacoque goreče molila pred Najsvetejšim. Globoko se je zamaknila. Jezus ji je začel odkrivati čuda svoje ljubezni in svojega Srca. Rekel ji je: »Moje božje Srce je tako plamteče od ljubezni do ljudi, posebno še do tebe, da ne more več pridrževati v sebi plamenov svoje ljubezni. Moraš ga razodeti in oznaniti ljudem, da jih obogati s svojimi dragocnimi zakladi. Tebe sem izbral, da uresničim ta svoj veliki načrt, čeprav je tvoja nevrednost in nevednost brezdanja. Tako bom napravil vse sam.« Svetnica mu je dala svoje srce in Jezus ga je položil v svoje Srce, kjer se je zdelo komaj kakor drobtinica in se je kot v ognjeni peči čisto použilo. Potem je njeno srce zopet vzel iz svojega in ji ga je vrnil v obliki plamena. »Po tej veliki milosti nisem vedela, če sem v nebesih ali na zemlji; več dni sem bila kakor izven sebe in niti ene besede nisem mogla izreči brez siljenja same sebe,« je zapisala v dnevnik.

Prednica jo je razrešila bolničarske službe in ji je poverila vodstvo samostan-

skih novink. S. Marjeta jim je skušala zlasti vcepiti zavest o božji vsepričujočnosti, stud do greha in hrepenenje po kreposti. Gojenke so jo globoko spoštovale. Kadar je katera opazila, da moli, je tekla poklicat tovarišice, da so jo šle gledat, tako nekaj nadzemskega je bilo v njeni molitvi. Od nje so se učile popolne samoodpovedi in samozataje.

Jezus se ji je večkrat prikazoval. »Presveto Srce,« piše, »je bilo pred menoj kakor svetlo solnce z blestečo lučjo, čigar žarki so padali naravnost na moje srce in ga hoteli upepeliti. Ob takih trenutkih me je božji Učenik učil, kaj želi od mene, in mi je odkrival skrivnosti svojega ljubečega Srca«. Pa ji je tudi potožil, da ob vseh svojih prizadevanjih za srečo človeštva prejema le hlad in odpor. »Zato mi delaj,« ji je naročil, »vsaj ti veselje in zadoščuj za njih nehvaležnost, kolikor moreš.« Tisti hip se ji je božje Srce odprlo in tako goreč plamen je švignil ven, da je zopet mislila, da jo bo vso použil. Jezus ji je rekel: »Jaz bom tvoja moč, ničesar se ne boj! Pazi pa na moje klice, da boš pripravljena izpolniti moj načrt. Prejemala me boš v sve-

tem Zakramentu, kolikor ti bo dovoljevala pokorščina. Prejemala boš sveto obhajilo vse prve petke v mesecu. Ponoči od četrtega na petek pa ti bom dajal čutiti ono smrtno bridkost, ki sem jo jaz na Oljski gori nase vzel. Ta bridkost ti bo povzročala bolečine smrtnega boja, ki bodo težje ko sama smrt. Od enajste ure do polnoči boš bdela in ležala na obrazu pa z menoj molila, proseč usmiljenja grešnikom, tolažila božjo jezo in mi nekoliko blažila bridkost, katero sem občutil, ko so me zapustili apostoli in sem jim moral očitati, da niti eno uro ne morejo čuti z menoj. Ne stori pa ničesar brez odobrenja svojih predstojnikov, da te satan ne bo mogel prevariti, ki nad poslušnimi nima nobene moči!«

Tak je bil torej začetek pobožnosti prvih petkov in tako zvane »svete ure«. To zadnje razodetje je pa svetnico telesno tako oslabilo, da se je zgrudila pred prednico, ko jo je poklicala k sebi, in je le v zmedenih stavkih mogla nekoliko povedati, kaj se je bilo zgodilo nedavno pred oltarjem.

(Konec prih.)

Dr. Fr. Jaklič.

Občestvo živih

Na vse strani padajo prazne besede o skupnosti, bratstvu, enakosti in ne vem, o čem še; a nihče nikoli ne dožene, kako prav za prav bi se prišlo do medsebojne vzajemnosti v dvemilijardni človeški družini. Samo besede brez misli in pameti; a kje se to občestvo začne, kako bi se med člani izpredle niti skupnosti, — tega se nihče ne dotakne. Zato je potrebno posebno danes, ko pokajo vezi med človeškimi srci, družinami in državami, da spregovorimo jasno besedo o dejavnem občestvu.

Kaj je prav za prav občestvo?

Združitev src v veliko nesebično ljubezen, kjer se pretalkajo molitve, dobra dela, žrtve, sploh vsa plemenita dejanja iz člana v člana te velike družine. Tu ni nič računanja, nič izbiranja, marveč sleherni človek, ki je betežen ali zdrav, dober ali zel, srečen ali nesrečen, je tvoj brat, ki te nehote čaka, kliče, prosi... Občestvo potemtakem ni kakšna organizacija s pravili in članarino, marveč so vsi oni ljudje, ki iščejo duš povsod, da bi jim donesli pomoč in blagor. Takih ljudi je premnogo v svetu, ki samo dobroto izžarevajo, a nase nič ne mislijo; nudijo slehernemu pomoč, sipljejo solnčno luč, razumevajo so-

človeka, čutijo z njim in neskončno potrpežljivo čakajo nanj. Vse znajo biti vsem: enemu brat ali sestra, drugemu prijatelj ali prijateljica, tretjemu služabnik ali služabnica... Vsi ti brezštevilni iščoči in iskani tvorijo občestvo.

Če pa se vprašamo, kje bi mogli mi kaj podobnega storiti, si oglejmo najlepše in najmanjše občestvo, v katerem živimo — družino! Oče, mati, bratje, sestre. Odnos med temi člani mora biti kot lepa pesem. Drug drugemu moramo biti angeli varuhi. Prilik vse polno: Različni značaji, različna hotenja, različne družbe izven domače hiše. Kaj vse se zgodi v hiši, kar orje brazde na materin in očetov obraz! Ne le, da morajo otroci prinašati le veselje svojim staršem, le srečo v srce, — marveč tudi bratje in sestre si morajo biti kot vitezi in dobre družice. Spoštovati se morajo, bodriti, tolažiti! Pa nič vsiljivo, nič očitno, temveč neprisiljeno in ljubeznivo. Dom mora biti prijetno svetišče družinskega občestva, kjer so vsi kot eno samo ljubeče srce. Drug drugemu moramo pomagati, svetovati, kaj ljubeznivega storiti — in vendar vse to, kot da nismo ničesar storili. Povsod mora

plavati naš duh, vsi ga morajo čutiti, a ne videti.

Prav tako je lepo občestvo prijateljstva. Prava prijatelja drug drugega dvigata, sta si kakor prava brata, a od prijateljstva nič materialnih koristi ne pričakujeta.

A širše je občestvo slojev, pa ga danes povečini pogrešamo. Občestvo bogatcev in revežev, delodajalcev in delavcev. Brezdomci, brezposelni, sestradanci... Ali ne iščejo dostikrat občestva zama! In vendar, tudi mednje moramo z nevidno toplo roko, tolažiti jih in bodriti; tudi zakričati moramo proti vnebovpijočim socialnim krivicam, proti takim ljudem, kateri si kupičijo bogastvo s krvjo in muko teh brezpravnih množic. Naši bratje so! Na cesti so. Brez kruha so. Brezupnih mater se drže blede otroci. V občestvo nas vseh spadajo. Skupno srce imamo. In to srce je bolno, če nekateri bratje trpe.

Tudi so občestva neke vrste vsi samostani, šolski zavodi... Ljudje istih misli kot družina. Tu niso vrata odprta slehernemu človeku. Tu sem (samostani) vstopajo ljudje, ki hočejo storiti več, kot je človeška dolžnost. Tu so žrtve, ki se do zadnje meje izčrpujejo v slavo božjo in za blagor bližnjega, izžarevajo ven med ljudi moč občestva.

Velike množice ljudi, ki imajo iste nazore, se bližajo druga drugi. Vsak posameznik ne bi mogel ustvariti velikih preosnov v družbi; preslab je. Zato nastopi v družbi, ki zavalovi, zajame na široko in nosi zdravja in moči. Tudi to je neke vrste občestvo.

Včeraj pa je bila nedelja. V cerkvi sv. Nikolaja so množice polnile cerkev od oltarja do vrat in od stene do stene. En sam človek, petindvajsetleten duhovnik, je opravil sveto daritev v imenu vseh. Primolil je Kristusa, Onega, ki je za nas živel, trpel in umrl in zdaj v nebesih kraljuje kot Bog Sin, na oltar; in vsa cerkev se je zrušila na kolena. Vsi eno smo mislili, vsi eno molili, vsi — sami bratje in sestre... Morda se še nismo nikoli videli in se ne bomo več. In vendar imamo vsi isto srce, katero nam je posvetil Bog. In ta Bog, ki se sleherni dan daruje, veže vesoljni svet v eno samo družino. Zakaj, Kristusovi državljani niso le Evropci, niso le bogatci, niso le učenjaki, marveč tudi črnci, reveži in neuki ljudje in prečestokrat ti še mnogo bolj!

To je prav za prav največje občestvo, kar si ga misliti moremo.

In v tem občestvu molijo vsi člani za vse, trpe vsi za vse, daruje se božja daritev za vse ljudi sveta. Delajmo v svojem kraju tudi mi tako! Nikogar se ne ognimo, vsakemu moremo kaj dobrega storiti, posebej padlim ljudem. Pa vse kot angeli varuhi, ne pa vsiljivci. Sicer je to čestokrat prebridko, a Bog le blagoslavlja s svojo dobro roko in vse se napravi. Bolniki, ki so zapuščeni, Magdalene, h katerim še ni Kristus prišel, Iškarijoti, Petri — vseh teh ljudi je v vsakem kraju in morda nas v duši kličejo; le z veliko ljubeznijo bomo mogli v njihove duše...

Če smo člani prelepega občestva, storimo vse, pretrpimo vse!

Lojze Golobič.

M A R I J I

*Utrujen sem, Mati,
od boja, viharja,
srčnosti in zmage
ugaša mi zarja:
Razlivaj srčnosti
mi žarke na pot,
pogube me varuj,
prevar in zablod!*

*Premnogo že trnja
mi zemlja je dala,
življenje s solzami,
z bolestjo postlala:
A upanje, Mati,
mi v srcu gori,
da raj mi radosti
odprla boš ti!*

*Po smrti v naročju
bom tvojem počival,
ljubezen in radost
pri tebi užival.
Minulo, Marija,
tedaj bo gorje,
ko ti boš odprla
mi svoje srcé.*

Gr. Mali.

»Cvetje je povečini odmrlo. Kako bujno razkošje nam je nujala naraval! Koliko bogastvo barv, oblik, dišav! Vsak dan je odpiral nove čaše... Toda naslednje jutro so se že zapirale, so že venele, rumenele, bledele, umirale, odpadale. Veter jih je raznesel in razpršil na vse strani. In kaj je ostalo od vsega?... Stroček, majhen semenjak, brazdica, — če je sploh kaj videti; kajti večina cvetja odleti brez sledu...«

»Bolezen je čas milosti za naše zveličanje. Le prav jo obrnimo. V boleznih se človek veliko nauči, če le hoče.«

»Zaupajmo na ljubega Boga; bo že vse prav uredil. — Naše zaupanje mora biti veliko, ljubezen pa še večja.«

(Zlate besede Konrada Parzham-a, ki je bil 15. junija 1930 prištet med blažene.)

Kako krasimo cerkve in oltarje

Rimska cerkvena oblast je večkrat že prav umestno in tudi odločno obsodila pretirano, neokusno lepšanje cerkvâ in oltarjev. Obsodila je neprimerno uporabo električnih lučic, zlasti barvastih na oltarju, okrog tabernaklja, slik ali soh; obsodila je pa tudi prebujno, preobloženo kupičenje umetnih cvetic na krajih, določenih za proslavo božjo.

Toda taki odloki so žalibog le malo izdali. V cerkvah je še nadalje vladala ona sladkobna čuvstvenost, ki išče pod pretezo pobožnosti nekako naslado celo v svetišču, pri službi božji, pri molitvi. Izgovorov ni manjkalo. Cerkovniki in cerkveni predstojniki so se izgovarjali na ljudstvo, češ, da tako hoče imeti. In če drugo ni pomagalo, je ostala še »dobrodošla učinkovita« zaslomba: »Saj tudi v Rimu ni boljše.«

In tako so ostali odloki rimske cerkvene oblasti brez uspeha in brez sadu. Pohlep po duhovni, »nabožni« nasladi je obvladoval še nadalje in še močnejše cerkev in cerkvene kroge, predvsem pa za vse dobro vnete »krasilke«, ki seveda dostikrat nimajo in ne morejo imeti estetskega in umetniškega ukusa. V naših cerkvah, po naših oltarjih so dobivale dovolj prostora slike in sličice, sveče in svečniki, podobe svetnikov in angelov, cvetke in živobojne rožice brez konca in kraja, brez ukusa, brez mere, brez estetskega čuta.

Sedaj so pa v Rimu sklenili drugače. Navili so druge strune ter začeli s a m i izvrševati v veliko odločnostjo predpise glede cerkvene opreme. Za zgled nam hočejo biti. Nihče se več ne bo mogel izgovarjati, češ, tudi v Rimu ni boljše. Kmalu po binškoštih je kardinal-naměstnik svetega očeta začel preiskovati (vizitirati) vse rimske cerkve. Komisije vse pregledajo, vsak kotiček in predalček ne le v cerkvi, temveč tudi v zakristiji. Cerkveno predstojništvo mora predložiti vsak poseamezn kos cerkvene opreme. Samo to se sme še nadalje uporabljati, kar so člani komisije dovolili. Vse, kar smatrajo za neprimerno, takoj odstranijo. In tako se je zgodilo, da so iznosili postrežniki marsikje cele kopice električnih žarnic lepo spletenih v vence ali grozdje; odstranili so cela naročka pozlačenih papirnih okvirčkov, angelčkov v belih, rožastih ali mo-

drih plaščih s preljubkimi koderci, da niti ne govorim o umetnih cveticah. Jasno, da je ista usoda zadela vse svete podobe iz papirja. Mnogokje so tudi prepovedali rabo preslabih ali neprimernih mašnih plaščev i. dr.

In posledica? Res je, da se utegne kakšna sicer dobra in pobožna oseba čuditi in hudovati. Toda resnost in red v cerkvi, čut za pravo lepoto in umetnost gre nad to nevoljo. Vera in prava pobožnost je vse kaj drugega, kot pa sladkobna čuvstvenost. Rimska oblast si obeta s to odločnostjo poglobitev in zdravilni preokret verskega življenja. Upa namreč, da bo cerkev tako pridobila na privlačnosti za resne in globoke duše ter da se bo tako v ljudskih množicah zopet okrepila zavest, da je pobožnost splošna dolžnost in sveta pravica vseh ljudi. Razen tega pa pričakuje tudi, da bodo te tako očiščene cerkve uživale več ugleda pri mlačnih, pri drugovercih in brezvercih, da bodo tako cerkve tudi boljše ustrezale dostojanstvu, katero pristojna Rimu kot središču katoličanstva.

Rim nam je torej za zgled glede primerne, dostojne lepšanja oltarjev in cerkvâ. Treba je, da ta zgled posnemamo. Vsaj v bodoče ne dopuščajmo več, da bi se v naših cerkvah šopirila sladkobna, brezokusna in bolesta čuvstvenost, če spoznamo, da v tem oziru doslej ni bilo vse v redu. Vse nepristno, goljufivo (n. pr. pozlačeni papir, umetne cvetlice, lesene, električne sveče, nepotrebne podobice in kipce, ki jemljejo cerkvi tako potrebno soglasje in enoličnost,) moramo dosledno odklanjati, kajtilaž niza Boga.

Upam, da bodo te vrstice marsikateri za lepoto hiše božje vneti članici Marijinih družb, katerim po večini pripada skrb za cerkveno okrašenje, koristen migljaj in dobrodošel kašipot. Morda utegnejo te vrstice celo povzročiti, da bo kateri mojih sobratov-duhovnikov, ki ima zdrav in fin umetniški ukus, napisal natančnejše in podrobnejše navodilo, kako naj se krasijo naše cerkve ob različnih priložnostih. Pojasni naj, kaj je umestno in primerno, kaj zopet nokusno, pretirano, kaj se prilega v raznih cerkvah z ozirom na različne cerkvene sloge.

O. Mihael Mišek, benediktinec.

Katoliška akcija in reforma samega sebe

Kar vajeni smo misli, da mora biti vsako zdravilo, če naj bo za kaj, grenko; če ne pa ni za nič. Nad grenkost in zoprnost boleznim mora priti po naših mislih še močnejša grenkoba, da zlomi in preмага grenkobo boleznim. Dobro — pa naj bo grenko že zdravilo zoper malokrvnost v Katoliški akciji! Kar je bilo dozdej — o Bogu in duši — je vse tako lepo in sladko za misel in srce. Današnje tretje zdravilo bo pa — žgalo; pravi se mu reforma samega sebe.

Kaj naj to pomeni? Kaj je sploh reforma? In zakaj naj imam na mah morda nekaj sam s seboj opraviti? Saj je vendar Katoliška akcija zato, da spravimo druge na pot vsestranskega krščanstva?

Že prav! Ali glej. Delo Katoliške akcije je sicer lepo in vzvišeno, pa tudi veliko in težko. Zdaj je pa tako, da vsako delo išče svojega moža. Za mlačev in košnjo n. pr. otrok ni; vojska in ženska — kako naj gre to v kup! — Za orgle ni mojster skaza. Za naklo, ki se mu je reklo »Turek«, je bil pravo kladivo »Črnogorec«; ta se je tega zavedal in med Črnogorci je šla beseda: »Malo nas je, a smo ljudi.«

Vsako delo torej išče svojega moža. Tudi Katoliška akcija. In kakšnih mož je treba zanjo? Takrat bo njena pšenica šla v klasje, tedaj bo storila veliko dobrega, če bodo njeni člani vseskozi prežeti s pravnim katoliškim duhom. Kadar bodo počez in po dolgem ter skzi in skozi prepričani o resničnosti in lepoti Jezusovih načel ter jih tudi dejansko v življenju uveljavljali; z drugimi besedami: če hočemo druge popravljati, moramo prej sami biti pravi oziroma, če še nismo, moramo prej sami sebe popraviti, sami sebe prenoviti, preobraziti, preobličiti po Kristusovih načelih in sicer po vsem mišljenju, hotenju, čustvovanju in dejanju. In prav tej-le koreniti preobrazbi in prenovitvi pravimo s tujo besedo — reforma samega sebe.

Ali smo res šele potem pravi možje za Katoliško akcijo?

Če pogledaš malo okoli sebe ter še nazaj v svoje in drugih življenje, pa boš videl, da se pogosto, posebno pri nas Slovencih, začne marsikatero dobra stvar z velikansko vnamo. Povsod sami kresovi, kakor na kresni večer ali na predvečer sv. Cirila in Metodija! Ali kmalu, čim pre-

neha mik novosti in nenavadnosti, ta vne- ma zopet popusti. Kresovi so bili samo iz slame. Ta pa hitro dogori in še toliko žerjavice ne pusti za seboj, da bi človek eno pošteno turšico v njej spekel. O ta-le naša živa in lahka kri! Kako ima zavoljo nje naše slovensko krščanstvo korenine čisto pri vrhu! Kako smo plitvi! Kako se brž ustrašimo vsake strmine, in če se že spravimo nanjo — kako nam na mah odpovedo kite v kolenih! Kako hitro nas Zagreb, Beograd, Trst in Amerika potegnejo s svetlih potov krščanske kreposti in mračno močvirje mlačnosti in verske brezbriznosti! — Lej, zoper to-le našo nesrečno lahko kri je treba v duše globokega verskega prepričanja, veliko božje milosti in zato živega prepričanja o potrebi ponižne in vztrajne molitve in pogostnega sv. obhajila. Zlasti pa: Proč z mevžo iz našega značaja! Navdajmo se z odločno borbenostjo! — Proč s šviško-švago in več jekla v našo hrbtnico! Vidiš, te-le prenovitve, reforme je najprej treba.

Sicer pa slovenska lahka kri gori ali doli. — Vsi Adamovi otroci smo taki, da tiščimo najrajši v zemljo, v blato in prah, ter da kar nočemo imeti pravih oči in pravega srca za nadčutne, nadzemeljske in nadnaravne dobrine. V zlahti smo s tistimi ljudmi iz Geraške dežele, ki nam o njih pripovedujejo sv. evangelisti, da so imeli zelo veliko — svinj. Nekega dne se jim je paslo kar okoli dvatisoč ščetinarjev tam nad nekoliko strmo vzhodno obalo Genezarskega jezera. Nedaleč od tam je pa prav tedaj izganjal Jezus iz dveh obsedenecv nečiste duhove; — sami so rekli, da jih je kar za en cel regiment (legija). Ko je peklenska svojat spoznala, da bo morala proč iz obeh obsedenecv, je začela Jezusa prositi: »Pošlji nas v svinje, da gremo vanje.« Ko jim Jezus to dovoli, obsedejo nečisti duhovi vseh 2000 svinj, ki pa takoj planejo vse v jezero in potonejo. Ko so ljudje to videli, jih je obsla groza nad Jezusovo oblastjo. Pa ne, da bi malo pomislili in se vprašali: »Ali ni to svet človek? Ali ni to res pravi Bog? Kakšna sreča! — Bog nas je obiskal. Odrešenika imamo pri nas!« O kaj še! Svinje, svinje, te so glavna stvar! Ob svinje bomo, če ta še pri nas ostane. Zato pa lepo klobuček pod pazduho pa lepo pohlevno: »Prečastiti, lepo prosimo: prizanesite nam in našim svinjam in pojdite drugam! Hvaljen bodi Jezus Kristus! — Vekomaj Amen.«

Vidiš, dragi bogoljub, taki-le smo: Svinje in špeh, zemlja in denar, pa pohlepno uživanje preti z vsemi peterimi čuti — to so muzikanti za naša ušesa. Za zemeljsko lepoto in čutne prijetnosti imamo orlove oči, tako tenek posluš, da bi kmalu slišali travo rasti; tako fin nos, da nam javi na velikanske daljave: »Tam-le je pa nekaj zate!« — O, za take stvari imamo, ne samo pet, ampak kar sto talentov. Za nadnaravne, za božje dobrine smo pa tako težki in okorni, nerode! Kakor sovi pred solčno svetlobo, se nam zapirajo zanje oči. Če nam kdo o njih govori, smo kakor tisti »andohtlivi poslušavci«, ki v nedeljo popoldne spijo čisto pri vsakem krščanskem nauku.

Vidiš, dragi bogoljub: Proč s to-le pozemeljsko, prsteno miselnostjo, ki ima smisel samo za čutne dobrine! Več smisla pa za nadnaravne, nadčutne lepote in dobrine! Več, veliko več krščanskega solčnega idealizma! Koliko ljudi tlači vendar to ubogo zemljo, o katerih bridko veljajo tiste pogrebne besede: »Iz prsti si ga naredil, s kostmi in kitami si ga sklenil« — in nič več! Da, da, samo kup prsti in nečednega mesa, zgnetenega okoli nekaj kosti in prepletene s kitami! — Kje pa je »duh, ki je od zgoraj vdahnjen?« Pa ga išči, ko pa v življenju takega človeka ni skoraj nič duhovnega.

Verjamem, rad verjamem, dragi bogoljub, da nisi tak! Samo to sem hotel reči: čim več umevanja in ljubezni do nadnaravnih dobrin, tem sposobnejši član boš za Katoliško akcijo.

Naposled pa še nekaj. P o v e r i ž i v e t i, živeti po reformi samega sebe, se pravi: živeti po dobljeni zmagi, živeti lepo sveto življenje potem, ko smo velike in težke boje srečno in zmagovito prestali. To se pa zopet pravi: »V duhovni vojski sem bil, vem za moč skušnjav, za zvižaje hudobnega duha, za mreže in zanke sveta; pa tudi za zmagovalno moč besede božje, za moč milosti in molitve in sv. zakramentov; vem, kaj more krepka in odločna volja.« In naposled se to pravi: Šele iz vsakdanjega premagovanja boš zajemal tisto nemo in tisto modrost, ki sta

vedno potrebni, če hočemo spraviti bližnjega na pravo pot. Čutil boš, kako pusto življenje živi tvoj bližnji, kako osrečujoče je življenje iz resnice in milosti ter mu boš rad pomagal; kot preizkušen bojevnik mu boš pa znal prav svetovati in pripomoči do zmage.

Se več! Verjamem ti, dragi bogoljub, da poznaš resničnost, modrost, lepoto krščanskih resnic in katekizma, in žive besede božje, in dobrih spisov. Toda ali veš, kje in kdaj se vse to najbolj do dna spozna? Iz življenja po teh smernicah. Šele tedaj boš spoznal posebno jasno in globoko n. pr lepoto, vzvišenost, plemenitost krščanske ljubezni, ko boš bližnjemu to ljubezen v dejanju skazoval. Ponižnost in potrpežljivost — brrr, saj kar zazebe ob teh izrazih! Ali samo toliko korajže imej, da se začneš vaditi v teh krepostih, pa se ti bodo začele oči odpirati. Videl boš v njih toliko lepote in resničnosti, da se ti bo zdelo, kakor da sta šele zdaj vzšli na nebu dve zvezdi očarljive lepote, ki jih prej še nikoli nisi videl. O da: resničnost in lepoto naše sv. vere spoznamo v sebi temeljito šele tedaj, ko živimo po njej, ko jo s samopremagovanjem, z odpovedjo in žrtvami ob živem srcu doživljamo.

Čim pa boš naredil v sebi tako reformo, postaneš plodovit član Katoliške akcije. Pred teboj bodo sijala vsa solnca, svetile vse zvezde: Bog in njegova slava — duša ter njena lepota in sreča — Kristus in njegov nauk — Cerkev in njena svoboda — Posameznik, družina in družba pod solncem verskih resnic. — Vse to bo stalo pred teboj v čudovitem sijaju. In tedaj te bo vse to dvigalo, ti dajalo moči in boš storil mnogo, mnogo za Katoliško akcijo, za bližnjega ter za slavo in čast božjo. — O, dajte nam takih članov v Katoliško akcijo, ki znajo piti to-le grenko zdravilo: r e f o r m o s a m e g a s e b e. Nič ne dé, če jih je izpočetka malo, da so le »ljudi«, kakor bi rekli Črnogorci, da so se le skozi in skozi prepojili s Kristusovimi načeli, po umu, po srcu in volji, zlasti pa po življenju. Dobimo takih zdravih, močnih in lepih duš, pa bomo zemljo s tečajev vzdignili!

Dr. A. Zdešar.

I S K R E

»Križ mi je kakor knjiga. Samo en pogled na križ me ob vsaki priliki pouči, kako naj se obnašam. Tu se učim potrpeti, se ponižati, s krotkostjo vse prenesti in vsak križ ponižno nositi. Pogled na križ mi pomaga in stori, da mi je vse lahko in sladko.«

»Brez križa ne gre.«

»Mnogo se govori in piše o katoliški akciji. Toda število takih, ki vedo, da je prva dolžnost, kat. časopise podpirati in razširjati, ni veliko.«

(Novi lurski škof, bivši sodnik in vojni ujetnik.)

NA MARIJINIH POTIH

Pri Mariji

V oktobru.

Ze sem bil pripravljen, da bi vam ob premikanju jagod sv. rožnega venca napisal čedno povest o lepoti in koristi skupne družinske molitve, ki se dviga iz vaših domov pod višave nebeškega oboka. Pa je prišel sam sv. oče in je za 11. dan tega meseca pokazal svetu na star in še vedno nov biser Marijinega življenja, ko je za ta dan za vso Cerkev zapovedal praznovati spomin božjega **Materinstva**. Ob njegovem glasu skoro ne morem drugače, kakor da za njim povzamem besedo, namenjeno vsem našim materam.

*

Za mater biti je trpljenje, je žrtev, je bridkost. Svet, ki se že pred temi imeni trese, se boji tudi materinstva.

O svet, o svet, kakšen bojazljivec si! Poglej pa v knjigo življenja svetnikov, pa boš videl, koliko svetih, dobrih, odličnih in vendar trpečih mater te bo pozdravljalo na njenih straneh. Pozdravila te bo močna makabejska mati, spoznal boš junaško Felicito in njenih sedem sinov, sedem biserov, sedem rubinov-mučenikov, spoznal boš mater Antuzo, ki je zapustila svetu dragocen zaklad, sv. Janeza Zlatousta, srečala se bosta s sv. Moniko, s to posebej ljubeznijo in bridkostjo, katere sad je veliki škof, sv. Avguštin, potem sv. Blanka, sv. Makrina... Zlate matere, zlati biseri...

O, pa tudi naša slovenska zemlja ima dosti mater, na katere smo lahko ponosni. Baragova mati, Slomškova mati, Krekova mati, vidiš, to so same matere, o katerih bi vam lahko napisal celo povest, polno trpljenja in bolesti pa spet prepleteno z žarkimi in solničnimi dnevi, kakršne more doživljati le mati. Da, samo mati in nihče drugi!

Poglej tistile naš dom tam pod goro. Podoben je stoterim našim domovom. Tudi nanj je gotovo mislil pesnik Gregorčič, ko je menil, da bolj ko bogata si uborna, preprosta kmetjska hiša ti.

In v tem domu živi mati, stara mati, proti osemdesetim se pomika, njena beseda

je kakor zgodovina slovenske matere, trpeče in boleče pa spet v veselju se topeče.

Kar povprašajte jo: »Kako vam gre, mati?«

O, pri Janezu mi je čisto dobro. Lepo poskrbi zame, od vsega mi da, kar ima, pa tudi ona ni napačna, Mina, žena njegova; o, kar radi se imamo.«

»Pa imate tudi vse lepo izgovorjeno in zapisano, kajpada.«

»Seveda imam.«

»Vidite, mati, tale pisma mene jeze. Ali je pismo več, kakor pa četrta božja zapoved? Kdaj ste se pa vi v pismu zavezali, kako boste skrbeli za Janeza in za druge otroke; deset jih je menda bilo, ali ne? Oče in mati lahko brez notarskega pisma skrbita za otroke, otroci pa brez pisma ne morejo in nočejo.«

»Deset otrok je bilo, da; štirje so že pri Bogu, šest jih pa še čaka, da bodo prišli na vrsto. In brez pisma sva z rajnim skrbela zanje, to je res. Včasih je šlo malo težje, včasih malo lažje. Saj veste: pogoreli smo, toča nam je pobila, krava nam je poginila. Težko je šlo, šlo je pa le. In naš Janez bi gotovo tudi brez pisma skrbel zame, kakor se spodobi. Ampak veste, če bi Janez prej umrl nego jaz. Tudi za to je treba poskrbeti.«

»Za vašega Janeza ne rečem. Kaj pa tamle pri Tomičevih? Čujem, da se že spet nekaj praskajo in pravdajo med seboj.«

»Oh, tam so pa večne pravde. Pa brez potrebe. Če bi mladi znal staremu le eno prijazno besedo privoščiti. Pa mu je ne zna. Prav za prav neče.«

»Čudni so ti ljudje. Ne znajo se izkopati iz pravdarskega pekla in nečejo se dvigniti do blaženosti prijateljstva. Strašno mora biti to življenje.«

»Mlademu sem že večkrat prigovarjala, kako naj začne. Vse zastonj. Poslušaj, naredi pa drugače.«

»Nekaterim ljudem je težko svetovati.«

»Svetuje jim človek že še, ampak poslušajo ne. Vse hočejo sami več in pa bolj vedeti kakor drugi.«

Beseda je nanesla na Dorico, na tisto, ki je šla pred par leti k usmiljenkam. Materi ta korak ni bil prav všeč. Izbirala ji je že bogatega ženina, sanjala je že o njeni sreči. Ničesar ji ne bo manjkalo: mož kakor se spodobi, zemlje dosti, denarja ne premalo. In Dorica, zdrava mati sredi čvrstih otrok. Polovica nebes že na zemlji. Pa Dorica ni hotela ničesar slišati o možitvi. Vedno je našla kak izgovor, dokler ni slednjič prišla na dan z redovniškim poklicem. Kolikokrat je morala slišati, da naj le tiste silijo v redovni stan, ki se omožiti več ne morejo, da naj silijo le take, ki jih Bog kliče, dokler se mati ni dala omehčati.

In Dorica je odšla za božjim klicem.

»Ali vam kaj piše?«

»O, pač, pa bolj redkokrat. Pravi, da nima časa. Pa menda večkrat tudi pisati ne sme.«

»Pa kako piše? Ali je zadovoljna?«

»Oh, pa kako! Čakajte, vam bom pokazala njeno pismo, da boste sami videli. Pa lepo zna pisati, lepo! Kar jokam, kadar berem njena pisma.«

Res je začela žena iskati tam po skrinji. Polno pisem ima in vsakega se drži cela zgodba njenih otrok. France piše od vojakov, Tona, ki je pri Markuževih poročena, se je tudi spomnila matere ob njenem godu, Peter je zadnjič pisal za praznike, pa se tudi nič ne pritoži. Ampak ona, mati, da že iz besedi spozna, če je otroku dobro ali slabo, nič ji ne treba hvaliti, nič tožiti, pa bo vendar vedela, kako se otroku godi.«

O, zlata materina duša! Dan za dnevom spremlja svoje otroke, doma in v tujini, z vsemi in za vse živi, za vsakega ve in sluti in čuti, kako mu gre.

Se bi bila brskala in odkrivala svoje skrivnosti, še bi bila razlagala, kako Dorica — sicer s: Ljudmila, a za mater je še vedno samo Dorica — kako torej Dorica piše, da so siromaki in bolniki njeni otroci, zanje da živi, zanje moli, zanje dela, z njimi čuti in trpi. Oh, kako je dobra! Pa kako jo imajo bolniki radi! Prav nič ne želi proč od njih.

Pa smo prekinili z njeno povestjo in smo jo povprašali, če je že odpustila svoji hčeri, ker je prekrizala njene račune, ker ni ravnala po njeni volji, sploh, ker ni marala biti srečna.

Malo se je potemnilo njeno čelo, malo se ji je zameglilo pred očmi, malo je ob-

Jos. Urbanija

Dunaj

Kraljica presv. rožnega venca

stala, kakor bi se sramovala sama pred seboj, potem pa je premagala sama sebe in pričela.

»O, huda sem bila, zelo sem bila huda. Prav nič mi ni bilo všeč, da je šla. Veste, bala sem se zanjo. Bala sem se, da mi bo prehitro umrla. Ali pa, da ji ne bo všeč in da se bo sebi in nam v sramoto vrnila domov.«

»Pa se ni!«

»Saj vidite, da se ni. In ker vidim, da je srečna, sem na vse drugo pozabila. Naj bo tam, kamor jo je Bog poklical. To bi

pa rada videla, da bi mi ona oči zatisnila, ker jo bolniki tako hvalijo, kako jim je dobra. Vem, da bi iz njenih rok šla gorka v nebesa, Janez in Mina bi mi pa zamerila. Oh, saj pravim, ti naši otroci! Vsi me imajo tako radi!»

No zdaj ste slišali zgodbo naših mater. Včasih je grenka, polna pelina, pa je spet sladka in jasna, polna rožnatega veselja. Izreci besedo mati, pa boš zadel ob kupo grenkosti, pa boš videl ob njej peneče in kipeče veselje.

Svet pa je mehkužen in prave besede neče slišati. Osladna čuvstva hoče piti.

Sv. oče nam je pokazal na pot božjega materinstva. In na njegove postaje: Nazaret, Betlehem, Egipt, Kana, Jeruzalem, Božič, veliki petek, velika noč, binkošti, vnebovzetje.

Blažena pota božjega materinstva! Ve pa, človeške matere, obstanite, premišlujte to pot, poiščite ob njej sebe in ne pozabite na Njo, ki je Mati vseh mater...

J. Langerholz.

Luč z gora

Iz življenja mladega fanta. (Weiser-Jagodica.) — Nadaljevanje.

Po tej prvi zgodovinski uri drugega semestra smo šli, še vsi vznemirjeni od presečenja, v odmoru na dvorišče. Berner me je poklical na stran: »Fant, sedaj je ugodna prilika! Sedaj bom začel z Mollom. — Pa da mi

boš brezpogojno previden! Niti besedice ne izdati! Si razumel?»

Prikimal sem... Proti svoji volji, — a vseeno!

»Častno besedo!« Pomolil mi je desnico. Zardel sem. »Sodelovati ne morem!« sem rekel obotavljaje se.

»Ni treba! Samo jezik drži!« —

Rdeč od sramu sem pristal. Berner se je zasmel: »Sedaj se bo začelo. Pojdi z menoj!«

Šla sva preko dvorišča proti Hinkotu. »Moll,« je dejal Berner, »oprosti! Ne bom te hvalil, ploskanje si lahko prihranimo; toda odkrito rečeno, kaj takega še nisem doživel! Cestitam ti!«

»Hvala!« je odvrnil Hinko, »pa saj ni bilo nič posebnega! Da je moral Walker proč, nisem jaz kriv. Tega ni hotel nihče.«

»Vsekakor!« je rekel Berner. »A hvala Bogu, da je bil sam toliko pameten, da je šel. Tu se je pač onemogočil. — Toda oprusti, kaj sem prav za prav hotel: Odkod imaš to o reformaciji? To bi tudi mene zelo zanimalo!«

»Če hočeš, ti posodim knjigo,« je dejal Hinko; »en zvezek 'Luthra' od Grisarja. Tu imaš vse lepo skupaj.«

Berner je dejal zelo razveseljen: »O prosim, če si tako dober! Pa pojdem potem po šoli s teboj in bom knjigo vzel, nakar se bom peljal z električno domov. Tako bo najbolj enostavno.« —

Ko smo šli opoldne domov, je napeljal Berner pogovor na Tirolsko: na gore, na noše, na sport. Hinko je neprisiljeno pripovedoval in prešel polagoma celo v navdušenje. Pred

Ljubljanska stolnica

Kristus - Kraj

hišo je omenil Berner: »Skoda, da smo že tu. Mogel bi poslušati ure in ure. Julija gremo na Tirolsko na letovišče, pa bi se tako v to vpeljal.«

»Saj smo vsak dan skupaj,« je odvrnil Hinko. »Lahko ti bom še marsikaj povedal!«

»Imenitno!« je zaklical Berner ves vesel. »Veš, prav za prav je neumnost, to strankarstvo v našem razredu! Lahko bi drug drugemu veliko pomagali, če bi bolj držali skup.«

»To imaš prav,« je dejal Hinko, »tako sem si mislil večkrat že sam!« —

Bili smo pred našim stanovanjem. Berner je hotel zunaj počakati, toda jaz, in potem moja mati, sva ga silila, naj vstopi. Prišel je z nama v deško sobo. Hinko mu je zavil »Luthra«. Berner se je poslovil vljudno in pri srčno, nama stisnil roko in šel. Jaz sem ga spremljal do stopnic. — Ko sem se vrnil, je Hinko ravno praznil aktovko. »Ti, Mirkec,« je dejal, »ta Berner je prav za prav bolj prijeten deček, kakor sem si mislil!«

Jaz nisem ničesar odgovoril.

»Ali se tebi ne zdi?«

»Da, zdi se,« sem dejal in se obrnil, ker sem zardel. —

Odslej je bil Berner večkrat skupaj s Hinkotom. Tudi je zares bral »Luthra«, da je mogel z njim o tem govoriti. — Štirinajst dni pred velikonočnimi počitnicami je povabil Hinkota in mene na obisk. Njegova mati da hoče Hinkota spoznati. —

Hinko ni bil ravno navdušen nad vabilom. Vsiljivo prijazno obnašanje Bernerjevo mu ni prav ugajalo. Toda ni imel vzroka, da bi od bil. Tako sva šla.

Gospa dr. Bernerjeva je nekaj časa prav živahno kramljala v salonu s Hinkotom in z menoj, potem je naročila prigrizek in nas pustila same. — Nekaj minut pozneje so se odprla vrata in vstopila je Helma. Berner se je dvignil. »Moja sestra!« je dejal proti Hinkotu. »Bila je že radovedna zate, ker sem ji o tebi pripovedoval.«

Hinko je vstal in ji dal roko.

»Smem ostati?« je dejala Helma in nas vse tri poredno pogledala.

Berner se je obrnil k nama: »Če vama je prav?«

Midva sva bila seveda zadovoljna. — Helma se je vsedla k nam in živahno kramljala z nami. Ko je enkrat v pogovoru nagovorila Hinkota z »vi«, je zaklical Berner takoj: »Tak recita si vendar »ti«. To je samo ob sebi umevno!« —

Jaz sem pripovedoval o Hinkotovih Defnerjevih razglednicah. Helma ga je prosila:

Jos. Urbanija

Dunaj

Sv. Frančišek

»Ali bi mogla tisti album videti? To bi me močno veselilo!«

»Kajpada,« je dejal Hinko, »jutri ti ga bom po Kurtu poslal.«

Služkinja nam je prinesla prigrizek. Bile so same imenitne stvari, ki so nam jih nudili. Jedli smo, pili in se imenitno zabavali. Helma je največ pripomogla, da je bil obisk zares prijeten. Bila je še vedno ista prijetna in vesela deklica, kakor pred božičem. — —

Ko sva šla po dveh urah domov, je rekel Hinko naenkrat: »Helma mi veliko bolj ugaja ko njen brat!«

»Kako to?« sem vprašal.

Jos. Urbanija

Dunaj

Sv. Dominik

»Ne vem prav, imam pa ta občutek. Odkrito in naravnost govori; on pa tako nahipnjeno. Nisi še nikoli opazil?« —

Naslednji dan je vzel Hinko svoj album v šolo in ga izročil Bernerju. Knjiga je bila prevelika za njegovo aktovko. »Presneto!« je dejal Berner, »Helma ima večjo aktovko. Če bi ji mogel knjigo nesti tja! Naj si jo sama nese domov. Toda ona ima ob enajstih zaključek šole — takrat pa je pavza prekratka.«

»Čakaj!« sem dejal, »moj brat ima tudi ob enajstih konec šole, ta naj jo nese tja!« —

V pavzi smo dali Otonu album. Bil je takoj pripravljen, da ga nese Helmi. — — —

Isti dan zvečer, pri angleški uri, je prišel Berner ves žareč od veselja k meni. Drgnil si je roki. »Sedaj ga pa imam!«

Pobleдел sem. »Kaj še?« sem vprašal osuplo.

»Helma je popolnoma zatelebana v Molla. Ko bo visel na njej, se je ne sprostí. Krasno gre! Pomisli, ko sem prišel opoldne domov, se je neprestano navduševala zanj, mi pravila o njegovih bratih in sestrah, o vaših božičnih praznikih, o skoku na smuški skakalnici in tako naprej. Kratko in malo, strašno je zaljubljena v sladkega Hinkota.

Bil sem silno osupnjen. »Odkod ima vse to?«

»Tvoj brat Oton jo je spremljal prav do konca in ji do pičlice vse natanko pripovedoval o božičnih počitnicah in o vseh doživljajih. Punca je sedaj seveda popolnoma nora na Molla. Ta ne bo spustila.«

Bil sem jezen. Če bi bil Oton navzoč, bi bil fant dobil klofuto. Da temu lumpu tako pomaga! — Pa, saj Oton ni slutil ničesar...

Tudi Hinko se mi je zdel, da nič ne slutí, da ga Helma ljubi. Često je kakor slučajno nalletela nanj na cesti; in je kramljala ž njim o Fulpmesu, o smučanju, o hribolazenju in takih stvareh. Tu in tam ga je spremljala od gimnazije do doma.

V našem razredu so se nekateri od DVMB začeli norčevati, da ima velečrni in velepobožni Hinko sedaj tudi »punco«. Povedal sem to Hinkotu nekega večera.

Vprašal me je: »Ali misliš, da Helma res za menoj hodi?«

»Mislim, da ne,« sem odvrnil. »Zanima se pač za tvoje karte in za tirolske reči. A zato še ni mogoče govoriti o kaki ljubezni. Za oženj je treba dveh: enega, ki gori, in enega, ki prižiga.«

Hinko se je moral smejati. Toda čutil sem takoj, da je ta smeh zakrival le njegovo zadrego. »Imaš prav!« je dejal zamišljeno. »Menda ne bo tako hudo. — Ona je vrhu vsega dobra deklica. Ko sem ji pripovedoval o našem božičnem slavu, so ji prišle solze v oči. To ni bilo prihlinjeno; to se takoj opazi!«

Ustrašil sem se. Hinko da ji je sam pripovedoval o božičnem praznovanju! — Hodil je ž njo pogosteje, kakor je bilo prav za prav treba. To je bilo navsezadnje v redu; tudi je bila Helma nepokvarjena deklica, to sem vedel. — Toda videl sem, kako je sedaj zares polagoma zašel v Bernerjeve mreže. In jaz sem moral molčati, ker sem dal zapeljivcu častno besedo! —

Tisti večer dolgo nisem mogel zaspati. Za božjo voljo, da bi se vendar Hinko ne zaljubil v Helmo. Potem je izgubljen...!

O velikonočnih počitnicah sva se peljala Hinko in jaz k nekemu stricu, bratu moje matere, v Neubruck. Preživela sva tam nekaj prav lepih dni. Seveda, gorá v tistem kraju ni. Vsaj za Hinkota ne; kajti gore Leitha mu niso bile nič; po njegovem naziranju so le mali griči.

Moj stric je imel sedem otrok. Družina je bila v nasprotju z našo verno katoliška. Zato se je Hinko počutil v njej, kakor doma. Videl sem, kako zelo ga je veselilo, da je mogel vsak dan pri mizi moliti. Tudi je šel vsak dan k službi božji.

Delala sva večkrat izlete v okolico, ali pa smo šli z dečki in deklicami k družini nekega zdravnika, ki je imel tudi več otrok. To je bilo živahno, veselo vrvenje glasov in imen: Edita, Anči, Rihard, Mimi, Gusti, Alfred, Bubi, Marija-Luiza, Mani, Mirko, Hinko...

Midva življenja in vrvenja v tako veliki družbi nisva bila vajena. Zato nama je tembolj ugajalo. V trenutku so minuli velikonočni dnevi, in zopet sva morala težkih src odtod. V sredo zvečer sva morala biti zopet na Dunaju. —

V torek popoldne, ko je bil Hinko z otroki ravno zopet pri doktorju Baltazarju, je prinesel pismonoša zanj dopisnico. Nesel sem mu jo tja. Po poti nisem mogel krotiti svoje razbrzdanosti in sem bral:

Ljubi Hinko!

Prisrčno se Ti zahvaljujem za Tvojo kartico. Tudi od mene najlepša velikonočna voščila. Ne veš, kako se veselim, da prideš zopet na Dunaj. Vedno moram misliti na te. Kajne, saj tudi Ti misliš velikokrat name.

Na svidenje!

Tvoj zvesti prijatelj

H.

H.? — Kdo naj bi to bil? — V mojem srcu je vstal lahen sum.

Hinkota sem dobil na vrtu, ko je baš pel na planko staro tirolsko ljudsko pesem. — Ko jo je skončal, sem mu dal karto. Bral je in nadoma malo pordel.

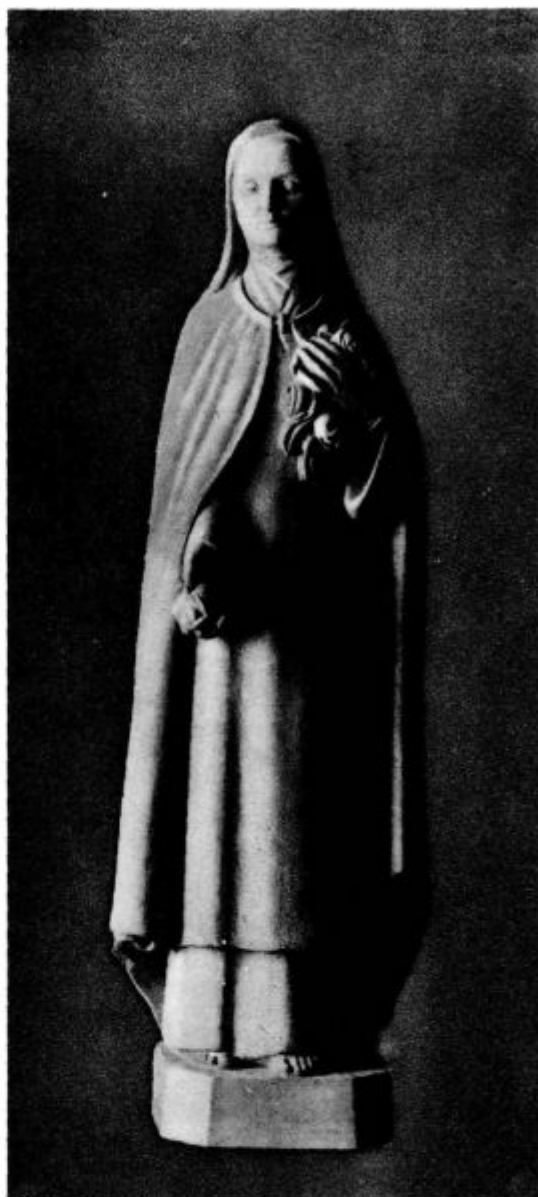
»Hola, ljubezensko pisemce!« je zaklical moj bratranec Rihard.

Vsa družba se je zasmejala in se ozrla v Hinkota. Ta je vtaknil karto v žep in nas veselo pogledal.

»Kakšna pa je?« je vprašal Alfred.

Hinko se je delal, kakor da mu dovtip ni zopern. Ozrl se je po nas. Opazil sem, da je nekoliko vznemirjen.

Pokazal sem na Marijo-Luizo: »Ne prav taka, ampak precej!« je dejal.

Fr. Gorse

Knezak

Sv. Terezija Deteta Jezusa

In ko smo se smejoč dvignili, sem se nenadoma spomnil, da je Marija-Luiza Bernerjevi Helmi precej podobna. — — —

VI.

V začetku maja se je vršil v družbi prvi sprejem. Nežna rastlinica se je krasno razvijala. Dva in šestdeset dečkov z naše gimnazije je bilo že včlanjenih v družbi: osem in trideset »malih« iz spodnjih razredov in štiri in dvajset večjih. — Otona so izvolili za voditelja malih. Šel sem z njim in s Hinkotom k slovesnosti.

Ta večer mi je v strmenju in začudenju postalo jasno, kako krasno delo je na tihem

Sv. Jakob v Ljubljani
Angel varuh

zrastlo. V teh dečkih, ki so svetlih oči in veselih src obkrožali zastavo čistega in dobrega, skoraj nisem mogel spoznati naših gimnazijcev. Sveta božja moč, kipeča veselost in zvesta skupnost je ležala kakor zlato solnce nad četo.

Globok vtis je napravila name enotna noša malih; kajti iz nje je svetila velika sveta volja, ki je vse navduševala in ki je na čudovit način rastle iz vsakega in obkrožala vse z veliko močjo v popolno enoto. Že zunanji

»Boga prav ljubiti, pa bo šla naša pot gotovo proti nebesom.«

»Moje življenje je tako: Boga ljubim in trpim, predvsem pa trpim.« (Konrad Parzham.)

»O, koliko smo zamudili in napravili pri zadnjih volitvah! Tega leta in leta z vsemi žrtvami

pogled je učinkoval kakor osvežujoč dih: Vsi osemintrideseteri dečki v dolgih, temnomodrih hlačah, zamolklobelih bluzah, in na modrih pentljah znak Marijanske kongregacije. Glava prosta, brez klobuka ali čepice, — krasna slika!

Veliki niso imeli nobene skupne noše. In tudi to se mi je zdelo zelo primerno. Saj ne potrebujejo zunanjega dokaza svoje skupnosti. Kar jih druži, je njih zrela, izčiščena volja, ojačena in okrepljena po lastnem borjenju v duševnem boju. —

Ko so pred oltarjem v preprostih besedah izgovarjali svojo posvetitev: da bodo ostali zvesti katoliški veri in da bodo pod zavetjem prečiste Device vojaki in borci za kraljestvo Kristusovo, — nas je vse prevzela zavest velike ure, odločilne za vsakoogar, ki ji je dal svojo obljubo.

Mislil sem na Bernerja in na DVMB. Če bi dečki slutili, da je to uro vstala zoper nje moč, ki ji ne bodo mogli kljubovati, — zmagoslavna in velika...!

Sedaj je pristopil Oton kot prvi od malih k oltarju. Njegova lica so rdela. V okusni obleki z dolgimi hlačami je bil videti večji ko sicer. — Z jasnim, močnim glasom je izgovarjal svojo obljubo. Ko je nato prijel za prapor, da bi izpregovoril zastavi v pozdrav, sem videl, da se njegove oči svetijo od navdušenja:

To je zastava, ki sem jo izbral!
Ne zapustim je; Bogu sem besedo dal.

Ko bi bil Hinko vedel, kako težke ure sem moral pretrpeti naslednje tedne! Zaradi njega! Videl sem, kako se bori za Helmo. Veselo in vabeče kakor povodna deklica se je utihotapila v njegov življenjski krog. Z zlatim ključkom ljubezni je potrkala na vrata njegovega srca, da se je odprlo od prečudne sile. In ko se je nenadoma tega zavedel, je stal ponosni vtihotapljenec že veselo v svojem gradu. Prvikrat je občutil sladko moč ljubezni. In se ji ni upiral. In mali plamenček je rastle v plapolajoči ogenj...

Napram meni se je Hinko nenadoma zaprl. Nikdar ni govoril o Helmi. Tudi ni šel več ž njo javno iz šole domov. Zato pa je šel sedaj čisto sam v mestu na sprehod. Ko se je vrnil domov, je bil zelo vesel in razigran. Toda v njegovem vedenju je ležalo vedno neko skrito vznemirjenje, ki ga ni mogel prikriti. —

(Dalje prihodnjič.)

in naporu ne bomo mogli popolnoma popraviti. Zakaj volitev nismo hoteli prav umevati? Ko bi bili vsaj bolje pomislili, koliko odtehtajo naši glasovile!

(Tožbe španskih katoličanov zaradi zadnjih volitev.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Kardinalski zbor je izgubil s smrtjo v an Rossu ma odličnega cerkvenega dostojanstvenika. Umril je koncem avgusta nenadoma v svoji domovini, v mestu Maastrichu, kjer se je mudil, ko se je vračal od evharističnega kongresa na Irskem. Dosegel je lepo starost 78 let. Kardinalskemu zboru v Rimu je bil prištet leta 1911. Odlikoval se je osobito kot vodja misijonskega razmaha v zadnjih desetletjih. Pospeševal je zlasti srečno misel, naj se za širjenje misijonov vzgoji domača duhovščina.

V poljskem Lurdu — Czestochowa — so imeli 14. in 15. avgusta veličastne cerkvene slavnosti. Praznovali so 550 letnico znamenite podobe Matere božje. Zbralo se je čez 400.000 Poljakov-romarjev in romaric, med njimi Moscicki, predsednik poljske republike in kardinal primas Hlond. — Ponovna svečanost je bila 26. avgusta. Pokrovitelj je bil kardinal K a k o w s k i, nadškof varšavski. Velikanska udeležba izpričuje, s kakšno ljubeznijo goji poljsko ljudstvo češčenje Matere božje.

Poželjne — (votivne) — sveče. Papež Pij XI. je naročil kardinalu-vikarju Marchettiju, naj temeljito pregleda rimska svetišča. Nato so dobili župniki in rektorji svetišč več navodil glede službe božje in okrasitve oltarjev, zlasti oltarja, kjer je tabernakelj z Najsvetejšim. Glede votivnih sveč, ki jih tuintam po cerkvah prižigajo verniki, pravi naredba: »Vsa stojala za te 'poželjne' sveče naj se odstranijo, ker vzbujajo sum praznoverja, ker se dim takih sveč oprijemlje sten in ker tudi v zdravstvenem oziru ni dobro, če se dannadan kviri zrak. — Namesto takih sveč naj dajejo verniki miloščino, ali pa naj naroče, da se opravljajo sv. maše.« (V ljubljanskih cerkvah gore pred podobo sv. Antona P., svete Terezije Det. J. i. dr. skoraj povsod električne žarnice. Verniki dajejo v ta namen primerno miloščino.)

O umetnih cveticah pravi papeževa okrožnica (veljavna predvsem za rimske cerkve in za Italijo): »Samo sveže cvetice in zelene rastline so dovoljene za olepšavo oltarjev in cerkvá.« »Tudi fotografiranje med službo božjo ali ob cerkvenih slovesnostih v cerkvi — je prepovedano.«

Odpustka 10 let je dovolil papež Pij XI. tolikokrat kolikorkrat kdo s skesanim srcem izmoli pred Najsvetejšim pet Očenašev, Zdrava-

marij in Čast bodi..., en Očenaš itd. pa za svetega očeta. Popolen odpustek pa more dobiti, kdor to pobožnost ponavlja cel teden po enkrat na dan, ako prejme tudi enkrat svete zakramente.

Krasen kip iz marmorja, ki predočuje Marijo, patrono Ogrske, so dali postaviti na budimpeštanskem mostu iz verig. Pa kdo? — Darovalec je ogrski avtomobilski klub!

Veliko romanj v Palestino je napovedanih, ker je sveti oče izrazil željo, naj bi pobožni

Ivan Grohar

Smrt sv. Uršule

romarji opravili to svojo pobožnost, da izprosijo od Boga svetovni mir in okrajšanje sedanje stiske. Tudi je papež odobril vzklik, ki je v Sveti deželi že dalj časa v navadi: »Kraljica Palestine — prosí za nas!«

Zopet so se izkazali. Katoličani v Nemčiji so odločni, neustrašeni, vztrajni in ponosni. To je izpričal ponovno tudi letošnji katoliški kongres v mestu Essenu početkom septembra. Če beremo, da je bilo n. pr. pri zadnji slovesni sv. maši na prostem zbranih 200.000 ljudi iz vseh slojev, poklicev in stanov, si lahko napravimo vsaj površno sodbo o katoliški zvesti in verski vnemi nemških katoličanov, ki so se pa prav tako z zanosom udeleževali različnih posvetov in zborovanj. Glavna smer vsega dela na katoliškem shodu v Essenu je bila podana v geslu: »Kristus v vele-mestu!«

Gorečnost vernikov za slavo božjo v nekaterih krajih Avstrije je omogočila, da so v kratkem času pozidali prav lepe cerkve: Opeko za cerkev na Hungersbergu blizu Innsbrucka, ki je posvečena sv. Tereziji Det. J., so znesli na stavbišče verniki v posebnih nosilih. Razdeljeni so bili v več skupin. — V kraju Sieding (Niž. Avstr.) je bila nedavno posvečena cerkev. Sezidana je bila tako, da so ondotni verniki pomagali brezplačno pri stavbi in sicer vsega skupaj 20.000 delovnih ur.

Izpreobrnjeni kitajski duhovnik

Tudi vozove in vprego so posojali za božje plačilo. — V okraju Wien-Erdbergu bodo postavili svetišče sveti Magdaleni Zofiji Barat. Stroške bodo pokrili z doneski, ki jih pobirajo članice štirih Marijinih družb.

Velikodušna ljubezen do delavstva. Predarlska škofija je prevzela skrb za zidavo cerkve v delavskem okraju na Dunaju. Nedavno je šel škof Weitz sam na Dunaj, da je posvetil novo svetišče. Na strehi se blesti v noči velik križ, ki je električno razsvetljen. Notranja oprava je umetniško delo — in skoraj vsa plačana z darovi Predarlccev... Toda že par tednov po posvečenju je neki lopov, zver v človeški podobi, vlomil v cerkev in izvršil strašno bogoskrunstvo s tem, da je iz tabernaklja odnesel dva dragocena ciborija, dar iz Luksenburga. Kakšen odgovor bo dajal nekoč pred Bogom ta propali človek!

Konnorsreuth tudi na Portugalskem. Veliko zanimanje vzbujata neka 32 letna dekla Marija v malem mestu Lamego. Vsak četrtek zvečer se ji odpro znamenja na rokah in nogah — kakor pri trpečem Zveličarju. Dve uri se spuščajo hkrati po čelu in licih krvave kapljice, kakor Jezusu na Getzemanskem vrtu. Po treh dneh se rane zopet zapro. Sedaj so jo prepeljali na kliniko k zdravniškemu opazovanju.

Bivši portugalski kralj Manuel, ki je živel 20 let na Angleškem, je umrl in prepustil vse svoje imetje svoji bivši domovini, republiko portugalski. Nadškof vestminstrski, znani kardinal Bourne, je v nagrobnem nagovoru omenjal o pokojniku tudi tole: »Manuel je bil povsem katoliški kralj. 20 let je živel med nami. Ves ta čas je svoje verske dolžnosti točno izvrševal, večkrat sv. zakramente prejel in se udeleževal tudi preprostih verskih vaj katoliške pobožnosti. Poznal sem ga dodobra in užival njegovo prijateljstvo, zato lahko sam izpričam njegovo globoko vero in njegovo veliko pobožnost. Apostolski stolici je bil otroško vdan. Veselil se je, da je zavladelo na Portugalskem blagostanje in red, še bolj pa tega, da se katoliška Cerkev na Portugalskem lepo razvija. To mu je bilo bolj na mislih, kakor dinastične zadeve.«

Kjer ni verske opore. Stiska narašča, pa drugod še bolj, kot pri nas. Neki redovnik iz Amerike piše, kako žalostne življenjske razmere so nastale v Združenih državah Sev. Amerike. »Komaj bi človek verjel — pa je resnično: 276 milijonarjev se je končalo s samoumorom.« Da revni trpe, je jasno. Bogatini pa ne znajo potrpeti in ne trpeti, — pa segajo po morilnem orožju, ker nimajo ne verske podlage, ne verskega življenja in torej tudi ne verske zaslombe in verskega krepila.

Kako je drugod? Neki posestnik iz Južne Afrike sporoča: »Na tisoče belokožcev je brez dela; stotisoči črncev nimajo niti najpotrebnejšega, da bi se preživljali. Poleg tega je izbruhnila še neka kuga; ljudje cepajo kakor muhe. — Stiska je grozna: Ni dela, ne kupčije, ne prometa. Vse miruje. Če se nas Bog ne usmili — bo zelo hudo.«

Ubogi — kot dediči. V nekem hotelu v Nizzi je nagloma umrl Anglež Drinan iz Londona. Našli so ga mrtvega v postelji. V svoji oporoki je volil 7 milijonov Din za londonske reveže. — Čast mu! Odličen strel za večnost.

Izredno veliko ozdravljenj je ugotovila zdravniška pisarna to poletje v Lurdu. Med drugimi se je vrnil popolnoma zdrav iz Lurda mlad župnik, ki ga je bila jetika že tako zdelala, da ga izpočetka še prepeljati niso upali. Neki mehanik pri mornarici si je ob neki eksploziji tako pokvaril hrbtnico, da je moral ležati kakor mrlič. V takem stanju so ga prepeljali v Lurd. Dvignil se je in se je mogel skoraj docela ozdravljen vrniti na dom.

Katoliško življenje na Japonskem. V Tagasakiju je sklicala »Katol. akcija« v tem letu že drugo javno konferenco o katolištvu. Udeležencev je bilo 14.000. Govorila sta tudi dva mlada konvertita, ki sta prestopila v katoliško Cerkev. Poprej sta bila protestanta.

Misijonski kongres. V dneh od 9. do 13. septembra 1932 je bilo veliko misijonsko zborovanje v Marijinem Celju. Kot sklicatelji so se združili: Katoliško akademsko misijonsko društvo na Dunaju, misijonsko-znanstvena zveza katoliškega učiteljstva, misijonsko združenje bogoslovcev.

S to veliko prireditvijo se je obenem zaključila obširna misijonska razstava, ki jo je bil otvoril 10. julija avstr. predsednik Viljem Miklas.

Pa naj še drugi tako! Državni komisar za Prusijo, dr. Bracht, je bil razglasil ukaz, ki zabranjuje nagoto v gledališčih, listih, kabareti, kakor tudi v kopališčih; odločno se postavi proti brezsravnemu uničevanju ženske časti in dostojnosti. »Res je sicer, da se s policijskimi predpisi pravno propadanje ne zavre, vendar je treba imeti pred očmi, da se država, ki se ne briga, da bi varovala čast ženstva in javno pravost, ne more vzdržati.« (»Kath. Korr.«, št. 93).

Evharistični kongresi se širijo po vsem katoliškem svetu. Na našem jugu jih je bilo v tem poletju več, n. pr. v Sisku, Desiniću, na Korčuli. (O svečanem kongresu v Sarajevu smo že pisali.) Meseca oktobra so imeli tudi v Braziliji prvo tako javno evharistično slavlje in sicer v mestu Bahia, kjer se je pred 1500 leti opravila prva sveta maša. 19. in

20. avgusta je bilo v Kopenhagenu, glavno mesto Danske, pozorišče evharističnih slovesnosti, dasi je ondi le malo katoličanov. In celo v glavnem mestu Japonske, v Tokiu, so se zbrali katoličani devetih župnij k skupnemu in javnemu čiščenju presvete Evharistije dne 29. maja. Ob zaključku je bilo prisotnih pri krasni procesiji 2500 katoličanov.

Stoto katoliško šolo ustanavljajo katoličani v Londonu. Glavno mesto Anglije, ki ima skoraj 8 milijonov prebivalcev, je povečini anglikanske (protestantske) vere. Katoličanov je okrog 400.000. Svoje katoliške šole morajo sami vzdrževati in tudi šolska poslopja oskrbovati. Sto lastnih šol — nekaj pomeni. Priča pa tudi o zavednosti in požrtvovalnosti katoliškega prebivalstva v Londonu.

Katoliško vseučilišče v Tokiu. Dne 12. junija so blagoslovili v Tokiu na Japonskem novo poslopje katoliške univerze »Sophia«. K otvoritveni slavnosti je bilo dva dni nato povabljenih 550 gostov, zastopnikov znanosti, vlade in tujih držav. — Prejšnje poslopje je pred tremi leti porušil potres.

»Reši nas — Gospodi!« Tako molijo katoliški Kitajci s svojimi misijonarji, ko s strahom opazujejo, kako se kitajskih provinc oprijemlje boljševizem in komunizem, zanesen iz Rusije. Moskva ne štedi in žrtvuje vse, da bi vse azijsko ozemlje z boljševištvom prepajala. Doslej je preplavila že sedem kitajskih provinc. Pri tem je bilo 164.000 ljudi umorjenih, 300.000 hiš zažganih.

Žrtev poklica. V Kantonu sta dva profesorja-jezuited, ki delujeta v zavodu, posvečenem Srcu Jezusovemu, namreč o. Saul in Mac Cullough, nagloma umrli. Pomagala sta previdevati bolnike, pa sta se pri tem nalezla kolere, ki jima je ugonobila življenje. V Kantonu divja sedaj kolera. Vsak dan umrje na stotine bolnikov. Kdor more, beži na deželo. Pogani hodijo okrog v procesijah, ker menijo, da bodo s tem potolažili hudega duha, ki povzroča to strašno nesrečo. Trikrat revežil!

Ni še miru. Framasoni v Mehiki so trajno na delu, da preganjajo in ovirajo katoliško Cerkev. Tudi shizmatično svetišče v glavnem mestu je javni službi božji zaprto. Apostolski delegat v Mehiki msgr. Ruiz y Flores, je ponovno razglasil, da se za obrambo katoliške vere ne sme rabiti orožje.

Kako ljudstvo spoštuje svojega katoliškega voditelja. Pri zadnjih volitvah v Nemčiji je bil bivši kancler dr. Brüning 17 krat izvoljen. Ohranil je poslansko mesto vratislavsko, katero je že poprej zastopal.

Svoboda katol. Cerkve v Albaniji. Kakor poroča albanski škof Alojzij Bumei, je stanje katol. Cerkve pod vlado kralja Zogu-a jako

ugodno. Cerkev uživa vso potrebno svobodo. Visoki državni uradniki so katoličani, med njimi tudi minister prosvete. Vlada podpira denarno katoliške cerkvene zavode in ustanove. Za škofijske cerkev v Tirani je darovala stavbišče, ki meri 10.000 kvadratnih metrov.

Kaj premore lep zgled! Američanka Mis Reed je spisala knjigo z naslovom »Moderna družina«. Povzročila je z njo mnogo zla in nesreče. Pa ta žena se je borila, da bi spoznala resnico. Po mnogih blodnjah in prevarah je spoznala katoliško družino, ki je bila polna božjega blagoslova. Sreča, mir in srčno veselje — je bilo doma v družini in pri vseh otrocih. Toda ta družina se ni ravnala po knjigi »Moderna družina«, marveč po 10 božjih zapovedih. Mis Reed je začela proučevati nauke katoliške Cerkve, je sama postala katoličanka in javno preklicala in obžalovala vse prejšnje zmote in zmotne spise.

»Župnija kot središče katoliškega življenja«. Po tem reklu so bili sestavljeni govori na 12. katoliškem shodu za Poljsko v mestu Kepno dne 2. julija. Katol. shod se je vršil pod pokroviteljstvom kardinala A. Hlond-a.

Sezona evharističnih kongresov je za letos pri kraju, ne sme pa ponehati ogenj ljubezni do Jezusa v presvetem Zakramentu. Koliko jih je, ki so bili doslej mlačni in malobrižni do evharističnega Kralja. Poletni shodi v proslavo sv. Evharistije so marsikoga vzdramili, da se je v ljubezni oklenil Jezusa, da je krenil svoje korake k tabernaklju. Naj se ta ljubezen krepi in utrjuje od dne do dne.

Sila bogat in pester spored je imel evharistični dan (15. avgusta) na Jesenicah: Sprejem otrok v Marijin vrtec, vrsta primernih cerkvenih govorov (še eden v hrvaškem jeziku), molitvene ure (med njim evharistična ura pevskega zbora), pridiga presvetl. knezoškofa, veličastna evharistična procesija z mnogobrojno udeležbo vseh slojev, mož in mladeničev v večerni uri ob splošni razsvetljavi; vznešen cerkveni govor pred polnočnico in končno polnočna sveta maša, ki jo je opravil ljubljanski nadpastir dr. G. Rožman ob krasnem petju. Krona vsega slavlja: skupno sveto obhajilo vsega ljudstva. Trume vernikov so se zgrinjale k oltarjem, pri katerih so delili Kruh angelski: presveto Evharistijo. Bog daj trajne sadove in naj se izpolni, kar je slavnostni govornik, stolni vikarij A. Košmerlj po pravici in s poudarkom zagotavljal: »Vse težave, vse krize, ki nas še čakajo in kakršne nam svet še obeta, bomo z lahkoto prestali, ako bomo pogosto združeni z našim Stvarnikom v presveti Evharistiji.« — Prav

poseben spored je bil sestavljen za evharistično slavje v Novem mestu: Nočno češčenje, polnočnica, stanovski govori in stanovske službe božje, skupno sv. obhajilo v dveh cerkvah, mogočna evharistična procesija; vse, vse se je izvršilo točno in lepo v čast božjemu Zveličarju.

Okrog 4000 vernikov je ta dan (28. avgusta) pristopilo k sv. obhajilu, med njimi častno število mož in mladeničev; evharistične procesije se je pa udeležilo do 10.000 ljudi. Slavnostni pridigarji (prošt Čerin, kanonik in stolni župnik ljubljanski dr. Klinar, spiritual F. Koretič, stolna vikarja Košmerlj in Košiček) so v stanovskih govorih vneli v srcih poslušalcev ljubezen in vdanost do evharističnega Zveličarja.

Evh. kongres je bil na Korčuli od 28. do 31. jul. pod vodstvom dubrovniškega škofa dr. Carevića. Verniki so se zbrali k proslavi sv. Evharistije od bližnje okolice in otoka. — V Bosni so imeli krajevne evharistične proslave po vseh dekanijah.

Za Hrvatsko, Bosno in Hercegovino je bilo to leto — naravnost evharistično leto. Vsi kraji, kjer stanujejo Hrvati, so pokazali plemenito vnemo, kako bi lepše proslavili Kristusa-Kralja. Lahko rečemo, da je nastopila doba verskega prepороda tudi po teh pokrajinah. Hrvatska je postala »Croatia Eucharistica«. Katoliška akcija je jela roditi blagodejne sadove. Evharistični kongres v Sisku je bil naravnost triumfalno zmagoslavje Kristusa-Kralja. Zbranega je bilo preko 20 tisoč naroda, oduševljenega, složnega in edinega v veri in ljubezni do Jezusa. Zagrebški nadškof dr. Bauer je imel prelep govor o vplivu sv. Evharistije na javno življenje. Ko so metropolitu napravili sijajno podoknico, se je toplo zahvalil in med drugim rekel: »Dragi bratje! Star sem in slaboten, a sem smatral za svojo nadpastirsko dolžnost, da sem prišel med vas. Vesel in radostnega srca sem pohitel tu sem, da prisostvujem proslavi evharističnega Boga, da se tudi moje srce užge ob vaši pobožnosti in da vas z nadpastirsko besedo vzpodudim v gorečnosti do Kristusa. Napravili ste mi veličasten sprejem, a vsa hvala in čast naj bo Bogu, evharističnemu Rešeniku, ki naj nam da moč, da bomo vztrajni v veri in ljubezni do Boga...«

Poklonitev Mariji, Kraljici Slovencev. — Brezje, naš priljubljeni Censtohov, so bile dne 4. septembra pozorišče ogromne Marijine proslave. Četrto stoletja je že preteklo od kronanja čudodelne Marijine podobe. Jubilej se je svečano proslavil omenjeno nedeljo. Slovensko ljudstvo je iznova izpričalo svojo ljubezen, vdanost in zaupanje do Marije, Pomočnice kristjanov. Nepregledne množice so se

zgrinjale ta dan in na predvečer okrog krasno ožarjenega svetišča. Bilo je navzočih do 20.000 romarjev, ki so prišli — ne iz radovednosti, ampak molit, prejet svete zakramente in priporočit se varstvu nebeške Zaščitnice. Celo noč so bile oblegane spovednice in gg. frančiškani z drugimi duhovniki in s presvetl. škofom vred so vztrajali. — Za zunanji okras so skrbeli fantje tudi s tem, da so postavili 25 mlajev in 10 slavolokov, dekleta so pa pripravila in spletla začuda vencev. Tudi ob tridnevnicu je bilo dokaj tujevcev, prav tako tudi v dneh do 8. sept. Ob glavni slovesnosti so nastopili odlični cerkveni govorniki: provincijal dr. G. R a n t, kanonik dr. O p e k a in knezoškof dr. R o ž m a n. Povsem veličastna je bila rimska procesija z Najsvetejšim. V sprevid se je razvrstilo več ko osem tisoč pobožnih vernikov, drugi so pa počastili Najsvetejše z navzočnostjo ob cesti.

Pri pontifikalni maši je asistiralo poleg treh ljubljanskih kanonikov okrog 20 okoliških duhovnikov. Petje in orgljanje ob spremljevanju jeseniških in radovljiških godbenikov je bilo krasno.

Vsa slovesnost je bila res veličastna in je vse udeležence globoko prevzela. Kot priznanje za veliko skrb in človekoljubnost, s katero postrezajo požrtvovalni spovedniki frančiškanskega reda številnim romarjem, ki iščejo v božjepotni cerkvi Marije Pomagaj dušne tolažbe, je podelil g. knezoškof za povzdigo božje poti gorečemu in neumorno delovnemu samostanskemu predstojniku in definatorju o. Bonaventuri R e s m a n u odliko duhovnega svetnika.

Vajeniški dom v Ljubljani. Lepa svečanost je združila 11. sept. v Kersnikovi ulici ob temeljnih zidovih bodočega zavetišča za obrtni naraščaj častno število mojstrov, obrtnikov in pomočnikov, ki so prisostvovali cerkvenemu blagoslovu začete stavbe. Predsednik društva »Dobrodelnost« Val. T o m c je pozdravil navzoče goste, predvsem g. knezoškofa dr. Gr. R o ž m a n a in zastopnike obasti in raznih organizacij. Nato je povzel besedo škof sam. Pojasnil je nagibe, zakaj je bilo treba misliti na zidavo Vajeniškega doma. Življenjske in družabne razmere so danes vse drugačne kot nekdanje, ko je vajenec bil privzet v družino kot enakovreden član. Danes je dostikrat izpostavljen vsem mikom in nevarnostim mestnega vrvenja; zato je nujno potrebno, da jih kolikor možno odtegnemo zankam in jim damo prijeten dom, kjer se bodo počutili kakor v domači družini in utrjevali v krščanskem življenju. Vajenec naj se vzgoji v zavesti, da je dolžan kot bodoči obrtnik vestno izvrševati svoje delo, pa dati tudi Bogu, kar je božjega. Zato bo v domu tudi domače svetišče, kjer

bodo imeli mladeniči v tabernaklju najboljšega Prijatelja: Kristusa — delavca, ki je s svojim rokami in z delom v tesarski delavnici posvečeval ročno delo.

Ko je prevzvišeni izvršil slovesni blagoslov in je bila v vogelni kamen vzdana listina z vsemi potrebnimi podatki, so se oglasili še drugi govorniki in zastopniki. Vsi so čestitali društvu »Dobrodelnost« in se ujemali v priznanju, kako potreben je Vajeniški dom, ki bo skupno ognjišče naraščaju obrtnega stanu. Tu se bodo vzgajali mladi fantje za poštene in krščanske obrtnike, pa za dobre državljanje. Dom bodo oskrbovale č. sestre usmiljenke.

Ljubljanska škofija. Vikarij dr. J. P o g a č n i k je prišel iz Kranja kot d. pomočnik v Trnovo (Ljubljana). — Dr. N i k o L e n č e k, ki je dovršil višje bogoslovne nauke v Rimu, je prišel za prefekta v zavod Sv. Stanislava. — Umeščena sta bila: St. T e r š k a n, bivši župnik v Šmihelu, kot kanonik kolegiatn. kapitlja v Novem mestu, in V i k t o r T u r k, bivši kaplan v Cerknici, kot župnik v Šmihelu pri Novem mestu. — Premeščen je bil kaplan Stanko Š i n k o v e c iz Žirov v Šmihel pri Novem mestu; Franc T o m iz Semiča v Poljane nad Škofjo Loko.

Lavantinska škofija. Za dekana (dekanije Rogatec) je imenovan dosedanji dekanijiški upravitelj nadžupnik in svetnik Franc K o r o š e c. — Za dekana dekanije Sv. Lenart v Slov. goricah je postavljeni dekanijiški upravitelj Fr. G o m i l š e k, župnik pri Sv. Benediktu.

Spremembe pri oo. kapucinih ilirske provincije: P. Mavricij T e r a š (znani pisatelj asketičnih knjig: »Za visokim ciljem«, »Pri studencih zdravja in moči«, »Po stezah resnične popolnosti«) je nastavljen v Škofji Loki kot vodja novincev; P. V i k t o r i n Š i v a n e c je prišel iz Celja v Studence pri Mariboru; P. B o n a v e n t u r a S a v e c iz Studencev v Osjek; P. E v g e n M e r š e iz Osjeka v Varaždin; P. C i r i l G o r i č a n iz Varaždina v Split; A. A n g e l S o t l e r iz Splita v Varaždin; P. J a n e z R e b e r c iz Varaždina v Celje (kot katehet).

Med letošnjimi slovenskimi novomašniki je tudi P. B r a t i n a Franc F. S. C., ki se je pripravljaj za bodoči poklic v misijonišču Miland pri Briksenu. — Tudi to moramo povedati, da je bil na generalnem kapitlju omenjene misijonske družbe, 1. sept., izvoljen za generalnega predstojnika Slovenec P. J o ž e f M u s a r.

Z misijonskega polja je Bog poklical po plačilo Slovenca Jožefa O b r e z a. Pred tremi leti je odpotoval brat Jožef iz misijonišča v Grobljah v Južno Afriko, na veliki otok Madagaskar, kjer je bil nastavljen na misijonski

postaji Tulear. Napadla ga je malarija. Podlegel ji je 22. junija t. l.

Med gobavce. V Kolumbijo, v naselbino nesrečnih in neozdravljivih gobavcev je odpoval meseca avgusta slovenski misijonar Anton Hanželič iz salezijanske družbe. Novo mašo je opravil 17. julija v svojem rojstnem kraju Veržeju. Požrtvovalnega misijonarja naj spremlja božji blagoslov!

Marijine družine

Vzor kršč. slovenske učiteljice. V Ljubljani so dva dni pred Malo Gospojnico pokopali bivšo učiteljico na višjih razredih nekdanje šentjakobske osemrazredne dekliske šole: odlično vzgojiteljico ženske mladine gđc. Marijo Šerc. Pred tremi leti so jo naši listi ob 70 letnici njenega rojstva v priznanje zaslug na šolskem torišču dostojno proslavili. Ni kaj prida dala na človeško pohvalo, saj je delala in se žrtvovala iz ljubezni do Boga, pa se ji je v častitljivi starosti vendarle dobro zdelo, da so se tudi širši krogi tega tihega jubileja spomnili in s hvaležnostjo priznavali njene zasluge.

Vsekdar je bila † M. Šerc vzorno-delovna, krščansko misleča in živeča učiteljica. Vzgajala je svoje učenke z besedo in lepim zgledom. Odločna in vztrajna do skrajnosti, je imela lep red in disciplino v svojem oddelku. Pazila je na snažnost pri mladenkah, zahtevala je preprosto, predvsem pa dostojno obleko; lase so morale gojenke imeti čedno urejene in počesane, a vsako pretiravanje in ničurnost v tem oziru je zatirala.

V učnih predmetih je dosegala krasne uspehe. Kako tudi ne, saj je vsa živela za šolo. Prav s posebnim veseljem je negovala lepo petje ter teden za tednom vežbala učenke, ki so pele pri skupni službi božji. Nabavila je sčasom celo zbirko primernih cerkvenih skladb, ki tvorijo še danes del cerkvenoglasbenega arhiva na sedanji dekliski meščanski šoli. Z veroučitelji na šoli je sodelovala vsekdar v najlepši in neskaljeni harmoniji za dobro odgojo dekliske mladine. Vseh se je do zadnjega s hvaležnostjo spominjala in s spoštovanjem o njih govorila.

O njeni iskreni pobožnosti, o njenem trajnem evharističnem življenju in o globoki ljubezni do Marije bi lahko marsikaj povedale tovarišice iz Marijine kongregacije, še več pa vsi, ki so jo videli vsak dan v cerkvi presv. Srca Jezusovega v Ljubljani. Zadnje štiri mesece je bila pač navezana na skromno stanovanje, ko so ji moči vidno pešale in je počasi ugašala.

Pokojna učiteljica je bila v prijateljski zvezi z znano pesnikinjo Peregrino (Kordula

Wöhler), ki je prestopila — dasi hči lutheranskega pastorja — v katoliško Cerkev in kot nadarjena pesnikinja zapustila toliko krasnih zlasti evharističnih pesmi. Pred leti je bila šla celo na obisk k njej in sicer v Schwarz na Tirolskem, kjer je Kordula živela.

Tako vidimo, da je med našim učiteljstvom še marsikatera zlata duša, še marsikatera vzorna moč, ki se žrtvuje za blagor mladine iz ljubezni do nebeskega Mladinoljuba. Še le, ko opešajo in jih ni več, spoznamo bolj jasno in živo, kaj smo v njih imeli. Ko bi le bilo takih vzorov vedno več! Pa se je bati, da jih ne bo. — Kako potrebna je molitev tudi za naraščaj krščanskega učiteljstva in za vztrajnost trdnih značajev med njimi!

Železniki. Naj postavimo s temi vrsticami skromen spomenik pokojni članici Mar. dr.: Moniki Šturm, ki jo je nebeški Ženin po kratki bolezn, 12. avgusta t. l. povabil k sebi, v 24. letu starosti.

Monika je bila plemenito dekle, vneta za vse dobro in lepo, ena najboljših in najinteligentnejših članic in tajnica Marijine družbe. Plesi in druge take zabave je niso mikale. Pač pa je ljubila Jezusa in ga pogosto prejemale v svetem obhajilu, posebno ob prvih petkih. Vneto se je udeleževala molitvenih ur, predvsem svete ure, ki se moli na predvečer prvih petkov; tudi druge je navduševala za to pobožnost.

Prav kakor Jezusa je ljubila tudi nebeško mater Marijo. Pogostokrat je krasila njen oltar s cvetjem, posebno v majniku, in poveljavala njeno slavo kot dobra cerkvena pevka.

Pa tudi na prosvetnem polju je prav pridno sodelovala: n. pr. v tajništvu, pri društvenih predstavah in kot poverjenica »Vigredi«. Še prej je bila navdušena orlica, telovadkinja, tajnica in predsednica orliškega krožka. Dekliskih sestankov se je z veseljem udeleževala. Pri delu v društvenem domu in pletenju vencev za razne cerkvene slovesnosti nam bo nenadomestljiva.

Kakšna je bila v domači družini, nam najbolj jasno pokažejo besede, ki jih je ob njeni smrti izgovorila njena mama: »Monika je bila moj najboljši otrok, nikdar me ni žalila.« Pač lepo izpričevalo otroku iz ust matere.

Po svojem značaju tiha in ponižna, nam je bila lep zgled; prav tako tudi v čistem in deviškem življenju.

Kakor je bilo lepo njeno življenje, taka je bila tudi njena smrt. Zadnjih par dni se je samo smehljala, nekaj ur pred smrtjo pa je pela tako lepo, kakor prej v življenju še nikdar ne. Poslovala se je od nas pred praznikom Marijinim in upamo, da je 15. avgusta

v zboru vseh izvoljencev božjih že proslavila nebeško Kraljico.

Tovarišice so ji na krsto in grob nanosile polno cvetja. In ko je g. voditelj ob njenem grobu imel poslovilni govor in nam njene čednosti v posnemanje priporočal, je jokalo vse, ne samo dekleta, marveč tudi možje in fantje.

Draga Monika, ki si odšla pred nami, prosí Jezusa in Marijo, da bi te mogle posnemati in enkrat priti za teboj!

Cerknica. Umrla je dne 28. julija 1932 članica tuk. dekl. Marijine družbe Ivana Branisel iz Dol. Jezera, stara 29 let. Pokojna je bila res vzorna družbenica in zgled vsem članicam, saj je pristopala k sv. obhajilu vsako nedeljo in praznik, velikokrat tudi ob delavnikih, če ji je le količkaj čas dopuščal. Ko je pa vsled jetike, ki jo je vedno bolj mučila, opešala, je pa prišla v domačo podružnično cerkev, kadar je bila tam sv. maša. Umrla je lepo previdena s sv. zakramenti in je tudi dan pred smrtjo prešla sv. obhajilo. Smrti se ni bala, saj je bila nanjo vedno pripravljena, in pa — zvest otrok Marijin se smrti ne boji. Ob grobu so ji članice zapele v slovo: »Smrt Marijinega otroka.«

Zvezo in prijateljstvo z njo bomo vzdrževale v molitvi, saj je tudi pokojna Ivanka obljubila, da bo prosila za nas.

Sv. Jakob ob Savi. Na praznik Marijinega vnebovzeta smo imeli slovesni sprejem v deklško Marijino družbo. Ob pogledu na izvoljenke, ki jih je krasil venček na glavi, smo si mislili: »O, ko bi le tudi vsi drugi doumeli srečo Marijinih družbenk in družbenikov! S krepkim glasom so se kandidatke posvetile Mariji in ji obljubile trajno ljubezen. Dal Bog, da bi res svetinji, ki so jo ta dan sprejele, ohranile zvestobo. Naj bi bile vredne, da bi jih svetinja krasila ali do poroke ali pa na mrtvaškem odru.

Vam mlajšim iz Mar. vrtca pa ključemo: Le za njimi na vrt Marijin! Tu v tem zavetju boste prejemale moč in varstvo pred zapeljivim svetom. V Marijini družbi je prava sreča za čas in večnost.

Na mali Šmarijin dan je bilo sprejetih lepo število mladcev v Marijin vrtec. Naši pridni šolarji v Marijinem vrtcu so izročili zbirko znamk za misijone. Bog jih ohrani v ljubezni do Marije!

Sladka gora pri Šmarju. Naša kongregacija se trudi, da bi bila v resnici in ne le po imenu Marijina družba. Skupno mesečno sveto obhajilo — vsako zadnjo nedeljo — daje članicam moč in vztrajnost v dobrem. V dneh 2. in 3. julija, ko smo imeli celodnevno češčenje, smo slovesno sprejele v svojo sredo nekaj novih tovarišic po skupnem sv. obhajilu. Naša četa šteje sedaj 115 kongreganistinj. Zgledno

življenje, sreča in radost, ki jo članice uživajo, naj privabi še druga dekleta.

Slivnica pri Mariboru. Kar Bog stori, vse prav stori, četudi se nam prav ne zdi. — Ta izrek se mi je izvil iz notranjosti, ko je nebeški Vrtnar iztrgal iz Marijinega vrta pridno, zvesto in pošteno Marijino družbenko Tilko Čelofiga iz Brezul. Prvi dan majnika se je vlegla na bolniško posteljo; sveti Rok jo je rešil mučne bolezni, ki jo je vdana v božjo voljo mirno prenašala. Na mrtvaškem odru je bila kot angel nedolžnosti med cveticami. Lepa je bila njena smrt, saj je bila v bolezni večkrat prevedena. Blagrovati jo moramo, da je iz tega razburkanega sveta odšla tako nedolžna na oni svet. Tilka! Na sestre v Mar. družbi nikar ne pozabi!

M. R.

Iz kronike petrovške Marijine družbe. V naši Mar. družbi imamo štiri odseke: Euharistični, misijonski, olupševalni in dobrodelni. Vsak odsek skrbi po možnosti za prospeh in procvit kongregacije. Družbeni shod je redno vsak mesec, ako je potrebno, imamo po shodu tudi sejo. Za praznik »Brezmadežne« so nam oskrbeli duhovne vaje. Pripravile smo se nanje z devetdnevnicco na čast Brezmadežni. Duh. vaje je vodil prof. Peter Kovačič iz Celja. Praznik »Brezmadežne« smo proslavile s skupnim sv. obhajilom, in s slovesnim sprejemom novink. Skupne duhovne vaje so vplivale tudi na druga dekleta, ki so tudi pristopile k spovednici in sv. obhajilu. Lepo je biti v službi Marije; le žal, da se kongregacije premnoge ogibljejo, ali pa celo sramujejo. Kolika slepota! Dekleta, oprimate se kongregacije pa vam nikdar ne bo treba objokovati dni svoje mladosti. Le po Mariji k Jezusu!

3000 mladostnih Marijinih otrok je bilo v juniju sprejetih pri papežu Piju XI. Izročili so svetemu očetu 12 popolnih mašniških garnitur za misijone. Sv. oče se je iskreno zahvalil. Hkrati je pa navzoče opozoril, naj se zavedajo, kako častno je zanje, da se imenujejo »Marijini otroci«, saj se je sam Sin božji tako hotel imenovati in se je tudi imenoval. To ime priganja vsakega člana kongregacije, da se tembolj trudi za sveto čistost, za živo vero, za ljubezen do bližnjega, za gorečnost v dobrem. Ime »Marijin otrok« je odlika, ki nje pomena pa tudi odgovornosti ne moremo dovolj uvaževati. Nosilci in nosilke imena Marijinega! Ne kazite in ne onečaščajte tega imena! — To je bila vsebina papeževega nagovora.

DAROVI:

Za afriške misijone: Župnik V. O. 100 Din; Župnijski urad Šmarjeta pri Nov. mestu 200 Din. Za misijone: Vončina Jozefa (Milano) 29 Din. — Za krst pogana na ime Rudolf poslal župnik Fr. Simko 100 Din. (Zbirka o priliki posvečenja družine Ropove presv. Srcu J.)

Opazovanja

Pot do sreče. V spominske knjige si pišejo znanci modrostne izreke, pesniške zamisli, dostikrat pa tudi stvari, ki so brez pravega jedra, če ne celo bedarije. Kaj bi pa jaz zapisal? To, kar me je moja rajna mati večkrat učila: »Moli, delaj in štedil.« Moji rajni, starši so bili splošno čislani, dasi časti niso iskali, pa so se vse življenje ravnali po zgoraj navedenem izreku. Molitev jim je bila prva skrb; z molitvijo so vsak dan začeli, z molitvijo tudi končali. Delo jim je bila življenjska potreba, pa tudi vsakdanje veselje. Z varčnostjo so se pa iz uboštva prikopali do primernega premoženja in ugleda. Meščani se morda čudijo, kakor morejo kmetijski ljudje tako voljno prenašati težo dneva, vročino in naporno delo! Rešitev je v zgorajšnjem načelu: »Moli, delaj, varčuj!« Delo v zdravem ozračju utrjuje telesne moči, molitev da tolažbo in blagoslov, štedenje pa doseže, da ima kmetič kaj za pod zobe tudi takrat, ko pridejo bolj slabi časi. Pa če bi tudi kdaj kaj primanjkovalo, — zaupanje v božjo previdnost daje tolažbo in moč, da se vztraja.

Verski pogovor. Bilo je v železniškem vozu. Nasproti mi je sedela gospa, ki je bila precej zgovorna. Pogovor je nanesele končno na verske stvari, kakor se sploh rado zgodi pri ljudeh, ki so prišli ob vso vero. Tudi ta dama je pristavila: »V tej zadevi sem jaz pač drugačnega mnenja; sem namreč brez vere.« — »Samo na eno vprašanje bi še rad odgovorila,« sem nadaljeval. »Kako je vendar prišlo, da ste izgubili vero, ko ste rekli, da ste bili krščansko vzgojena! Kot olikana gospa ste gotovo v življenju čitali kakšno versko knjigo.« Naštel sem nekatere. Gospa jih ni poznala. Končno: »V katekizem ste pa vendarle kdaj v pošolski dobi še pogledali?« — »Kaj pa mislite? Kako naj bi se človek, ki se šteje med olikance, bavil še s takimi stvarmi!« — Tako je odgovorila ohola gospa. »Potem pa oprostite,« — sem rekel mirno — »da spreporim tudi jaz odkrito besedo: »Gospa, vi niste neverna, ampak ne vedna!«

Naše slike

Smrt sv. Uršule. Last prof. dr. Gregorija Pečjaka. Slikal Ivan Grohar, ki je napravil isto sliko trikrat: za osmino sv. Uršule pri Sv. Jakobu v Ljubljani; kot manjšo sliko na istem oltarju za vse leto, in kot prvi osnutek gori omenjeno sliko, ki se mu je najbolj posrečila.

Kristus Kralj. Zveličar je prišel na svet, da odreši človeški rod. Premaгал je smrt, hudobnega duha in hudobni svet. Zato predstavlja pričujoča slika Zveličarja, prihajajočega iz

nebeških višin, obkoljenega z angelskimi glavnicami; angel v človeški podobi pa drži križ, znamenje nebeške zmage. Pod njim vidimo grešno zemljo, hudobnega duha in smrt. Slika se nahaja v ljubljanski stolni cerkvi na moški strani. Kdo je sliko napravil, nam — žal — ni znano; vemo le, da je lepo umetniško delo.

Angel varuh, oltarna slika v cerkvi Sv. Jakoba v Ljubljani. Naslikana je bila ta podoba l. 1723 v Bambinovi delavnici v Benetkah.

V. S.

Josip Urbanija, slovenski akademični slikar, ki že dolgo časa živi na Dunaju, nam je spet poslal tri slike svojih najnovejših del: Rožnovenska Mati božja, sv. Frančišek in sv. Dominik. Vse tri so objavljene v tej Bogoljubovi številki. Vsi trije kipi dihajo nadnaravno življenje; izdelani so z veliko ljubeznijo in pobožnostjo obenem. Škoda, da si mora umetnik v tujini služiti kruh, ko doma tako pogrešamo pravih mojstrov za naše cerkve. Njegov naslov se glasi: Josip Urbanija, Wien VI., Brückengasse 8.

Razno

V Domu duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Cejem bodo letos še trikrat duhovne vaje za dekleta: 1. Od 15. do 19. oktobra. 2. Od 5. do 9. novembra. 3. Od 17. do 21. decembra. Za žene samo enkrat in sicer od 19. do 23. novembra. Začetek vselej ob 6 zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Priglasiti se je treba vsaj en teden pred začetkom. Vzdrževalnina znaša za osebo 75 Din.

Že prebrani listi: »Bogoljub«, »Cvetje«, »Glasnik Srca Jezusovega«, »Misijoni«, »Angelček«, »Zamorček«... če niso preveč raztrgani in umazani, bi prav prišli in bi se razdelili med revne delavce. Podpisani prosi, če bi jih mogel kateri izmed Bogoljubovih naročnikov zastoj prepustiti in poslati. Poplača naj bogato ljubi Bog! Vsakemu, ki je že prejšnje leto poslal ali še bo, se prav prisrčno zahvaljuje in prosi blagoslova iz nebes — P. Marko Fišer, kapucin, p. Studenci pri Mariboru.

»Karitas«. Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani je lansko jesen ustanovila nov oddelek »Karitas«, ki omogoča posmrtninsko zavarovanje tudi manj premožnim slojem. To zavarovanje se je v inozemstvu sijajno razvilo in šteje že milijone članov. Poročila ondotnih karitativnih zvez ugotavljajo uspešno delovanje te prepotrebne socialne akcije. Zato tudi Karitativna zveza v Ljubljani vabi vse člane družbe sv. Vincencija Paveškega, družbe sv. Elizabete idr., da delujejo za to koristno in popolnoma varno ustanovo, ki se je povsod izkazala za najprimernejši način posmrtninskega zavarovanja.

Dobre knjige

Dr. Lovro Sušnik: **Akademski poklici.** Navodilo za izbiro stanu. Založilo Slovensko katoliško akademsko starešinstvo. Cena 40 Din. Knjiga, ki smo jo zelo pogrešali. Dijaki in starši bodo sedaj lahko spoznali, kako je z raznimi poklici. Z veliko skrbjo je gosp. pisatelj zbral najnovejše podatke o raznih stanovih, tako da je moderno opremljena knjiga zares na višku. In kar je glavno: Pisana je stvarno, jasno, objektivno in katoliško.

Lojze Turk: **V skrivnosti duše.** Ročna knjižnica št. 14. Izdaja misijonska tiskarna Domžale-Groblje. Cena 2 Din. Prav našim ljudem je namenjena knjižica. Med fante in može, pa tudi med žene in dekleta je zašlo veliko zanimanje za duhovne vaje. Vsi, ki so se duhovnih vaj udeležili, ne morejo popisati sreče in milosti, ki so jih pri duhovnih vajah prejeli. O vsem tem in še o marsičem drugem govori omenjena knjižica. Priporočamo!

Glaubensreichtum und Lebensglück je naslov drobni knjižici, ki je izšla pri Herderju in stane le 15 Pf. Kratki sestavki verske vsebine, zbrani iz najboljših del, jo priporočajo. Za na pot kaj pripravno čtivo.

Odgovori

N.: Kako pogosto se sme opraviti dolga povnavljajna spoved?

Pisali smo že o tem. — Dolga spoved je potrebna tistemu, ki je kak smrtni greh vedoma zamolčal, ali se ga je nalašč tako obtožil, da ga spovednik ni razumel, ali pa se smrtnega greha ni obtožil, ker se ga zaradi velike zanikanosti pri izpraševanju vesti ni domislil.

Prav tako je dolga spoved potrebna tistemu, ki je gotovo prepričan, da ni imel pri spovedi pravega kesanja in trdnega sklepa.

Dolga spoved je pa škodljiva škrupulantom (tenkoveštnim bojazljivcem), ki so dolgo spoved že opravili, pa se brez pametnega razloga boje, da se niso vsega natanko obtožili, ali da niso imeli resničnega kesanja. Dolga spoved takim ni docela zabranjena, samo ponavljanje dolge spovedi se ne svetuje, ker bi bili potem še bolj zbegani.

Ravnajte se torej po navodilih lastnega dušnega voditelja, pa ste lahko mirni.

(Glede pobožnosti prvih devet petkov in glede spovedi poglejte opazko na koncu med odpusti v maveji številki stran 120.)

H. M. K.: 1. Ali je greh, če se v družini dnevno nič skupno ne moli, ali le redko?

Če družinska mati ali oče zanemarjata svojo dolžnost in ne skrbita, da bi družina — otroci in posli — opravljali vsak dan in redno običajne molitve, se bo molitev čimdaljebolj opuščala. Kjer pa ni molitve, ne bo vneme za službo božjo, ne za verske vaje; duh posvetnosti prihaja v tako družino, z njim verska brezbriznost in končno brezvernost. In kdo je kriv? — Da bi bila dolžnost, vse molitve skupno opravljati, tega ne trdimo. Pa je prav, da se to kolikor le možno izvršuje. Mati bodi sama lep zgled molitve in naj svojih pobožnosti ne opravlja le skrivaj, marveč tako, da se bo družina na lepem zgledu vzpodbujala. Isto velja za očeta. Obeza naj bo pred očmi Sveta družina nazareška.

2. Ali je vsako govorjenje o drugih opravljanje in torej greh?

Opravljanje je grešno v toliko, v kolikor se bližnjemu škoduje na dobrem imenu. Slabosti in napake bližnjih raznašati, seveda ni znak krščanske ljubezni, vendar grešno ni, če so grešnosti dotičnih

oseb splošno ali večinoma znane, ali če so o njih poročali časopisi. Včasih je pa celo dolžnost, da koga opozorimo na slabe lastnosti tega ali onega človeka, da na ta način preprečimo kakšno zlo ali nesrečo, ali pa da starše in predstojnike, ki so dolžni svariti, karati in kaznovati, poučimo o grešnosti njih otrok in varovancev.

K. o S. Obrnite se pisмено na samostansko predstojništvo čč. ss. uršulink v Ljubljani ali v Škofji Loki, da vam vprašanje pojasnijo. (Kneipp »Domači zdravnik« stane 35 Din, vezan 48 Din v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.)

M. N. — Čudimo se, zakaj ne razodenete svoje težave dušnemu voditelju. Tako povejte, kakor v pismu, pa bo stvar uravnana!

O. P. Prečitajte v 3. številki letošnjega »Bogoljuba« (za marec) odgovor na vprašanje: N. N. »Ali je smrtni greh, če je kdo nekaj hudega storil, pa ni imel za tako velik greh?«

M. družbenka: Ali naj nosim veliko družbeno svetinjo na traku ali na verižici? —

Držite se običaja v vašem kraju. Izjeme menda ne boste delali.

Kdaj se sme nadomestiti škapulir s svetinjo?

Namesto raznih škapulirjev smejo verniki nositi svetinjo iz kovine, ki kaže na eni strani podobo Zveličarjevo s presv. Srcem, na drugi pa podobo prebl. Device Marije. (Izvet je škapulir III. reda.) Kdor hoče nositi svetinjo, mora vendarle škapulir od pooblaščenega duhovnika, ki tudi svetinjo blagoslovi, pravilno sprejeti.

Ako se škapulir obrabi ali izgubi, novega ni treba nesti k blagoslovu, pač pa mora biti vsaka svetinjska, ki nadomešča škapulir, blagoslovljena.

P. B. Glede tihotapstva vam sporočamo, da je bil odgovor v aprilski številki stran 94 popolnoma pravilen in zelo preudaren. Morebiti niste vsega razumeli; preberite še enkrat, pa pazljivo. Če pa še ne boste na jasnem, naj vam kak ondotni duhovnik naš odgovor raztolmači.

L. P.: Prosim, da bi nam pojasnili pomen svetih stopnic in pobožnost, ki se na njih opravlja!

V Rimu je med drugimi znamenitimi starimi cerkvami tudi cerkev, ki ji pravijo »Cerkev sv. križa v Jeruzalemu«. To svetišče se prišteva sedmerim glavnim cerkvam v Rimu. Tu je shranjen velik del pravega križa Jezusovega, ki ga je poslala sveta Helena svojemu sinu Konstantinu. Hkrati se pa nahajajo prav v tem svetišču one stopnice, ki je po njih — kakor trdi staro izročilo — Jezus šel, ko je bil pripeljan pred Pilata.

Po vzorcu teh stopnic so napravljene marsikje po katoliškem svetu tako zvane svete stopnice, ki so vanje vložene razne svetinje, tintumtudi majhne iverice Kristusovega križa. Pobožnim obiskovalcem so podeljeni številni odpusti. Kateri in pod katerimi pogoji se dobe pri posameznih cerkvah — je navadno zapisano ob vzhodu stopnic, ali pa na steni ob stopnicah. Pobožnost se opravi kleče, tako da verniki po kolenih gredo do vrha stopnišča — premišljevaše trpljenje Kristusovo.

Kot zvest naročnik in vdan čitatelj »Bogoljuba«, ki mi je med vsemi listi najljubši, prosim, da bi odgovorili na sledeča vprašanja:

1. Nekje sem čital: »Raztrgana sukna se še sicer sešije, cela in nova pa ni več. Prav tako je s krepostjo svete čistosti, če se enkrat oskruni.« — Ali je res tako?

Čistost obsega vsega človeka, dušo in telo, predvsem v najvišji stopnji: v deviški čistosti. (Govorimo tudi o vdovski čistosti, ki se mora, kakor deviška čistost pred zakonom, ohraniti po smrti zakonskega sodruža; dalje govorimo o zakonski čistosti, ki je v tem, da se morajo za-

konci na duši in telesu zdržati tega, kar bi bilo proti božji postavi in proti namenu zakona.) Deviška čistost na telesu pa sama zase še ni popolna čistost, ampak je le natoren stan telesa človekovega, ki je v njem vsak rojen. Kdor telesno devištvo izgubi, ga ne more nikdar več nazaj dobiti, ker noben ne more storiti, da bi bilo nestorjeno, kar je storjeno. — Da je pa ta zares lepi stan telesnega devištva tudi krepost, mora še pristopiti čistost na duši, to je trdna volja in sklep, z ozirom na božjo voljo nič ne storiti ne pripustiti, kar je zaradi čistosti Bog prepovedal, kar bi torej Boga žalilo.

Glede spokorjenja pa to-le iz svetega pisma: Bog je preroku Zahariju (Zah. 3, 1—5) pokazal spokorjenega grešnika, ki je dobil odpuščenje. Videl ga je pred Gospodom stati, poleg njega pa satana, ki ga je tožil in terjal zanj pogubljenje. Gospod pa satana zavrne: »Pač je zaslužil večni ogenj, pa kakor ogorek sem ga potegnil iz ognja.« — Grešnik je stal pred Gospodom v umazanem oblačilu, ki je pomenilo njegovo grešno stanje. Gospod pa je v svojem usmiljenju rekel: »Vzemite umazano blačilo z njega... in denite mu čisto ovijačo na glavo.« — Grešniku pa je dejal: »Glej, odzvel sem ti hudobijo — in oblekel sem te v praznično oblačilo.«

To je podoba spremembe, ki se po spreobrnjenju v grešniku zgodi. To spremembo predčuje nova, lepa obleka. To je obleka spokorne nedolžnosti, krasna in dragocena v božjih očeh, veselje za angele in svetnike, to-

lažba za sveto Cerkev. (Krstne nedolžnosti seveda grešnik ne more več nazaj dobiti. Enkrat izgubljena, za vselej izgubljena. (Gl. dr. J. Zwinger: »Najlepša čednost — in najgrša pregreha.«)

2. Ali so zgledi, ki jih beremo ali slišimo, vsi verodostojni?

Zgledi so ali svetopisemski, zgodovinski, iz življenja (izkušnje) povzeti, ali se pa rabijo kot pripodobe in prilike itd.

Prvi so brez vsakega dvoma resnični in jih moramo kot take sprejeti, ker spadajo k božjemu razodetju. Zgodovinski zgledi veljajo toliko, kakor zgodovina sploh. Če so podatki, imena, letnice točne, ni vzroka, da bi se nanje ne zanesli, dasi je dostikrat vmes tudi kaj drugih primesi, ki so se takih zgledov sčasoma prijele. Zgledi pa, ki jim primanjkuje potrebnih jasnih podatkov in ki se začenejo n. pr. takole: »Živel je neki mladenič...« niso taki, da bi se mogli nanje zanesti in jih tudi nismo dolžni sprejeti kot gotovo dejstvo. Če jih morda tuhtam slišimo v govorih, imajo le namen, da pojasnjujejo kakšen nauk, kajti jedro v takih prilikah je navadno zdravo.

3. Imam brata, ki ne spolnjuje IV. božje zapovedi. Ali ga smem posvariti, dasi se potem sprečeva!

To je celo dolžnost. Vse naj se pa izvrši v bratski ljubezni. Če je treba bolj ostro nastopiti, se pa držite svetopisemskega navodila: »Jezite se, pa ne grešite.«

Odpustki za mesec oktober 1932

L. Odpustki za ves mesec oktober.

a) Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) P. o. na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmolijo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obiščejo cerkev. c) P. o. zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekom oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca oktobra.

1. **Sobota, prva v mesecu.** P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramenta, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

2. **Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska.** Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobe v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska br., vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorokrat obiščejo cerkev in kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam v vicah. Vrhu tega udom r. br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o. a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. **Torek. Sv. Frančišek Ser.** P. o. vsem vernikom v vsaki cerkvi. Tretjerednikom v. o.

5. **Sreda, prva v mesecu.** P. o. pod navadnimi pogoji vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu.

6. **Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Marija Frančiška.** P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski

cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni; b) istim kakor 10. dan.

7. **Petek, prvi v mesecu.** P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; u) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj.

10. **Ponedeljek. Sv. Danijel in tov.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

11. **Torek. Osmina sv. Frančiška.** P. o. istim kakor včeraj.

12. **Sreda. Materinstvo preč. Device Marije. Sv. Serafin.** P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor 10. dan.

15. **Sobota. Sv. Terezija.** P. o. a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelitskih cerkvah; udom škapulirske br. tudi v župnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom sv. R. Telesa kakor 6. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. **Sreda. Sv. Peter Alkantarski.** P. o. istim kakor 10. dan.

21. **Petek. Sv. Uršula in tovarišice.** P. o. udom br. sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

26. **Sreda. Bl. Bonaventura.** P. o. istim kakor 10. dan.

28. **Petek. Sv. Simon in Juda.** P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

30. **Nedelja, zadnja v mesecu.** P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem papirju 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol. — Naroča se pri upravi »Bogoljuba« v Ljubljani, Jugoslovanska tiskarna.

Ali smem v razmerah, ki sem jih v dopisu opisal, zaupati na božjo pomoč?

Kako da ne? Na božjo pomoč, varstvo in rešenje se moramo celo trdno zanesti; predvsem upamo od Boga milost zveličanja. (»Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo.« Mt 6, 33.) — Pričakovati smemo od Boga tudi, da nam bo pomagal v časnih zadevah, ako niso v nasprotju z njegovo voljo. — Grehu zoper upanje so pa: malomarnost za zveličanje, predrzno zaupanje, nezaupnost in obup.

Ali se spominjate, kako molimo ob koncu zahvalne pesmi? ... »V tebe, Gospod, upam; ne bom osramočen vekomaj.«

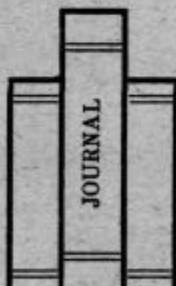
Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri ter brez vsakega odbitka. Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6/II.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove izbrona proti razpoki, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II, Celje, Cankarjeva ulica 4, Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42, Split, Ulica XI Puka 22, Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjeništa v vseh večjih krajih.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

Prava uteha za živčno obolele

je moje pravkar izišlo pojasnilo! V njem se pojasnuje večletna izkušnja o razlogih, postanku in zdravljenju živčno obolelih. Ta evangeltj zdravja pošiljamo vsakomur, ki ga bo pismeno zahteval od spodaj navedenega naslova. — Na tisoče zahval dokazuje nepobitni uspeh neumornega in vestnega raziskavanja v blagor trpečega človeštva. Oni, ki pripadajo veliki četi živčno bolnih,

in vsi oni, ki trpe na raztresenosti, tugi, oslabiljenju spomina, nervoznih bolečinah v glavi, napadih jeze, želodčnih motnjah, preveliki občutljivosti, trganju v členkih, splošni ali delni oslabiljenosti in nešteti drugih pojavih bolezni, morajo zahtevati moje knjižico utehe! Oni, ki jo bodo pazljivo prečitali, bodo prišli do radostnega spoznanja, da obstoja enostavna in edina pot do ozdravljenja in življenske radosti.

Ne odlašajte in pišite še danes!

Ernest Pasternack, Berlin SO
Michaelkirchplatz Nr. 13., Abt. 89.

S
A
R
G

Izmed 10 ljudi jih ima
7 zobni kamen
...dobi
ga pa lahko vsak!

Izgubljeni zobje —
izgubljena mladost!

Nič ne kazi človeka bolj, kakor če je škrbast... nobena reč pa ne škoduje zobem bolj, kakor zobni kamen! Ohranite si svoje dragocene zobe — odvrnite nevarni zobni kamen s tem, da čistite zobe vedno s Sargovim Kalodontom! Pri nas je Sargev Kalodont edina zobna krema, ki ima v sebi učinkoviti sulforicinov oleat po Dr. Bräunlichu. On odpravi polagoma zobni kamen in ohrani zobe močne in zdrave!

KALODONT

Proti zobnemu kamnu